

DIVÍ LIDÉ

VLNY OSUDU

J. A. Morningstar

● — pointa

Diví lidé Vlny osudu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

J. A. Morningstar

Diví lidé: Vlny osudu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DIVÍ LIDÉ

VLNY
OSUDU

Text © J. A. Morningstar, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5164-9

ISBN e-knihy 978-80-267-5433-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5434-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5422-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

DIVÍ LIDÉ

VLNY
OSUDU

J. A. Morningstar

● ■ pointa

*Pro všechny, co nepřestali snít.
Sny jsou strípky naší duše.
Nenechte si je vzít, následujte je.*

UBÝVAJÍCÍ
OSTROV

VÍR

PUSTINA

HLAVNÍ VSTUP
DO JESKYNĚ

ZÁLIV
VYCHÁZEJÍCÍHO
SLUNCE

BOČNÍ VSTUP
DO JESKYNĚ

CHUDINSKÁ
ČTVŘ

PALÁC

PŘÍSTAV

ODLIVOVÁ
STEZKA

ZÁPADNÍ MOŘE

VÝCHODNÍ MOŘE

ÚPLŇKOVÝ
OSTROV

DORŮSTAJÍCÍ
OSTROV

Milý čtenáři,

děkuji Ti, že jsi mi věřil v předprodeji a rozhodl se knihu podpořit. Právě Ty jsi jí vdechl život. Doufám, že Tě tento příběh bude bavit stejně tak – ne-li víc –, jak mě bavilo jej psát a že se k němu budeš s oblibou vracet. To je ta největší pocta, jíž se autorovi může dostat.

Ve spolupráci s ilustrátorkou Monikou Buráňovou a grafičkou Kateřinou Rovenskou jsme vyhotovili přehled řádů, do nějž můžeš v průběhu čtení nahlížet (což vřele doporučuji vzhledem ke spojitosti s oddělovači kapitol). Na konci knihy najdeš taky slovníček cizích pojmů, ať se v nich neztratíš, jelikož se jich v knize vyskytuje poměrně hojně.

Neodpustím si malé varování na závěr: V knize se objevují citlivá témata jako boj s úzkostmi, body shaming, násilí, domácí násilí, smrt a sexuální obtěžování. Měj to, prosím, na paměti, až ji budeš číst, a sám vyhodnoť, zdali je pro Tebe tato kniha vhodná.

Přeji příjemné čtení,
Morningstar

JEZENKY

UCTÍVAČI MĚSÍČNÍ BOHYNĚ *AYSHI*

Přivolávači čtyř základních esencí

STINOTVÁRCI

řád stínu a přeměny

dar přetvářet stínovou esenci *yül*

ŽIVODÁRCI

řád života a rovnováhy

dar dávat i brát životní esenci *sür*

NITROZŘIVCI

řád duše a prozření

dar vycítit a číst v duševní esenci *tin*

VŮLETEPCI

řád vůle a mysli

dar usměrňovat nebeskou esenci *qut*

1. ČÁST

Kapitola 1

Severní cíp Dorůstajícího ostrova překypoval bujným životem, než jej církev nechala spálit na popel. Kola vozu drncala na rašelinité cestě, až Catarya nadskakovala a s každým dopadem na tvrdou lavici si narážela kostrč. Ruce měla svázané a ústa ucpaná roubíkem nasáklým něčím hořkým. Ta hořká látka jí zastírala mysl. Neuspala ji – na to byl ten bylinný výtažek příliš slabý –, pouze ji znehybnila. Mohla jen nečinně přihlížet, když ji s její sestrou Desou našli *strazari* – vojáci církve –, přehodili si je přes záda a vhodili je do železného vozu, v němž je drželi po zbytek cesty do Morhávenu. Vezli je na popravu.

Uvnitř vozu to páchlo potem a močí, každou chvíli se ozývalo něčí vzlykání. Nebyly v tom voze totiž samy. Tlačily se tam s ostatními dívkami, které na sebe padaly při každé zatáčce, zatímco je roubíky udržovaly v omámeném stavu.

Taryi se klížily oči. Skousla si jazyk, nesměla usnout. Jediné, co ji mohlo přimět, aby nepropadla únavě, byla bolest. Rozmrkala slzy, jež se draly na povrch, a otočila se k oknu. Potřebovala rozptýlení. Hleděla ven skrz tlusté mříže a pozorovala, jak projíždí zdánlivě nekonečnou pustinou. Z hustých lesů, jež tu dřív stávaly, zbyl jen prach a zuhelnatělé pahýly; po zvěři, jež se tu dřív proháněla hojnými pastvinami, nebylo ani památky. Jako by krajinu prostoupila sama smrt. Spálené pláně, tak se tomu teď říkalo. Ale nebylo to tak vždy. Tarya si vzpomínala, jak se jako dítě proháněla po rozkvetlých loukách. Jak chodila s matkou do lesa sbírat bylinky. Jak obdělávala pole a obstará-

vala dobytek. Jenže teď se jí celý život sesypal jako domeček z karet a nebyla si jistá, zda jej dokáže někdy složit zpět dohromady.

Oknem dovnitř pronikal rozvířený prach a vítr jej vháněl Taryi do očí, až z toho slzela. Avšak ve vzduchu dnes kromě prachu a zápachu spáleného masa viselo ještě něco jiného. Štípalo to v hrdle a usazovalo se to na plicích jako hřích, jež nejde smýt.

Věřilo se, že hřích spáchaný krví tvé krve je dědičný. A jejich matka se údajně dopustila toho nejhoršího. Když ji odváděli v poutech, Tarya ani na vteřinu nepřestala věřit, že je Lucrezia nevinná. Jenže po týdnu stráveném v pustině, kde je půda místo hlíny tvořena popelem, se v ní začaly usazovat pochybnosti.

Lucrezia se občas vytrácela, aniž svým dcerám prozradila, kam má namířeno. Podezření, že je něco špatně, Tarya nabyla, jakmile se Lucrezia objevila nad ránem ve dveřích. Očima tékala ze strany na stranu a své rezavohnědé lokny měla rozcuchané. Byla pryč celou noc. Vytratila se, zatímco Tarya uspávala svou mladší sestru, Desu. Crezia ji o to požádala a pak beze slova zmizela do noci. Tarya tušila, kam se vydala, ale následovat ji nemohla. Nesměla nechat Desu samotnou.

Na den prvorozených se vždy do Morhávenu sjížděli kupci z celého Půlměsíčního souostroví, někteří dokonce přijížděli až z daleké pevniny. Šlo o skvělou příležitost získat vzácné, cizokrajné zboží od pochybných překupníků s nízkými morálními zásadami. Tam měla Crezia namířeno. Vrátila se odtamtud až při svítání, Taryi připadala celá nesvá. Nervózně si mnula dlaně, jantarovými očima zírala nepřítomně před sebe a neustále si něco mumlala. Tarya se začala bát, že jejich matka zešílela. Crezia přecházela po domě a začala si cpát své věci do cestovních vaků. Až když se k ní Tarya přiblížila, pochytila, co říká. Opakovala, že musí odjet. Že je nesmí najít, jinak s nimi bude amen. Než se Tarya stihla zeptat, co tím myslí, matka ji přerušila a ponoukla, aby jí pomohla odhrnout těžký prošivaný koberec, pod nějž ukryla cosi lesklého. Prsty se jí klepaly. Jakmile Crezia odešla balit věci do vedlejší místnosti, Tarya si klekla a znovu koberec odhrnula. Na zemi před ní ležela zakrvácená dýka s honosnou rukojetí. Čepel byla nezvykle zatočená do tvaru srpu a po celé její délce byly vyryty

ornamenty. Jak k něčemu takovému přišla? *Musela tu dýku ukrást*, usoudila Tarya.

Náhle někdo zabušil na dveře, div je málem nevyrazil z pantů.

„Lucrezio, otevři. Víme, že tam jsi.“

„Přišli si pro mě,“ vydechla Crezia zděšeně. Popadla ji za ramena a zahleděla se na ni svýma pronikavýma očima, až měla Tarya pocit, že jí vidí přímo do duše. „Taryo, teď mě dobře poslouvej. Musíte odsud s Desou utéct.“

„Ale co ty? Co –“

„O mě se nestarej. Já si dokážu poradit sama.“

„Půjdu s tebou!“

„Ne, musíš mi slíbit, že se postaráš o Desu.“ Stiskla Taryi ramena, až se jí do nich zaryly její dlouhé nehty. „Slíb mi to.“

Ozvalo se další bušení. „Pokud hned teď neotevřeš a dobrovolně se nevzdáš, vyvedeme tě ven násilím,“ zahulákal muž.

Tarya polkla knedlík, který se jí tvořil v krku. „Slibuju.“

Crezia vykouzila důvěrný úsměv, jenž na jejím povadlém obličejí vypadal cize. Pohládila Taryu po hlavě. „To je moje můřička.“ Zblízka si Tarya všimla, že má její matka rozseklé obočí a rozdrásané tváře, jako by se prodírala trním.

To šla z Morhávenu pěšky?

„Varuju tě naposledy!“ zaburácel. „Budu počítat do deseti – pokud do té doby nevyjdeš s rukama nad hlavou, přísahám, že ty dveře rozrazím a osobně si dojdou pro tebe i ty tvý děcka. Jedna...“

„Maminko, co se to děje?“ Desa stála na opačném konci úzké chodby a v ručičkách mačkala látkovou panenku plněnou slámou. Matka jim je tkala ze starých zterelých koberců a pak je dávala dívkám k narozeninám. Nic lepšího si nemohly dovolit.

„Nic, zlatíčko. Myslí si, že mám něco, co hledá. Co kdyby sis šla hrát s Taryou ven a já to s ním vyřeším?“

„Dva...“

Tarya pochopila, co se jí tím snaží sdělit, a vzala Desu za ručičku. „Zahrajeme si na schovávanou, co ty na to?“ zeptala se jí. Její sestře se rozzářila očička, načež horlivě přikývla. Tarya ji chytla za ruku a spě-

chala s ní k zadnímu vchodu, když ji Lucrezia čapla za paži.

„Počkej,“ řekla matka a odepla si řetízek s amuletem. Sundala si ho z krku a vrazila jí ho do ruky. „Tohle tě ochrání. Dokud to budeš mít na sobě, nemůže se ti nic stát.“

„Ne, vždyť je to tvoje,“ oponovala. Ten amulet patřil její matce. Měla ho od doby, kdy se Tarya narodila. Téměř nikdy si ho nesundávala. Ani netušila, jestli ji někdy viděla bez něj.

„Teď už patří tobě. Nasad' si ho,“ přikázala jí nesmlouvavým tónem.

„Tři...“

Tarya si ho od ní neochotně převzala. Když si amulet prohlédla, všimla si, že je do jeho středu vyražena můra s roztaženými křídélky, jejichž konce zdobily půlměsíčky. Přiložila si jej ke krku. Amulet se sám s uspokojivým cvaknutím zapnul a řetízek se jí omotal okolo krku jako had. Nic takového doposud neviděla. Nesměla se tím však zaobírat, potřebovala odvést svou sestru do bezpečí. Přestože v ní všechno vřelo, projela jejím tělem vlna chladu, která zklidnila její divoce tlukoucí srdce. Ten amulet jí dodal potřebnou sílu, aby mohla učinit, co bylo třeba: opustit svou matku. Svůj domov.

„Čtyři...“

Dívky se s matkou rozloučily a vyběhly zadními dveřmi na planinu, kde se schovaly za zčernalé schránky stromů. Vlezly si do rozeklaného dubu, v němž si jako děti hrávaly, a vystrčily ven hlavy. Sledovaly dění uvnitř chalupy. Čekaly, ani nedýchaly.

Ozvalo se prásknutí, jak se dveře rozletěly dokořán. Dovnitř vtrhlo několik mužů v těžké zbroji, u pasu se jim houpaly zahnuté šavle. V jejich čele stál vysoký štíhlý muž s dohledka oholenou tváří. Ten jeho samolibý úsměv se Taryi vryl do paměti. Věděla, že ji bude strašit ve snech.

„Chopte se jí,“ zavelel a *strazari* obklíčili jejich matku.

Temná mračna se shlukla nad chatrčí a zahalila ji stínem, jako by se koupala ve tmě. Když však Tarya vzhlédla k nebi, obloha byla bezmračná. Nebe zničehonic prořal bolestný výkřik. Ten křik nepatřil matce, nýbrž jednomu z mužů, jak se jeho bezvládné tělo sesulo k zemi.

Matko, co jsi to provedla?

„Nevídím tam. Co se tam děje?“ šťouchla do ní Desa. „Bude maminka v pořádku?“

Dech jí uvázl na půli cesty, odpověď na její otázku sama neznala.

Vzápětí se z domu vyhrnula Lucrezia, obklopená asi tuctem *strazari*. Na krku se jí leskl obojek z černého kamene, *yazkridu*, a svůj pohled upírala do popelavé hlíny před sebou. Zdálo se jí to, anebo její vlasy ztmavly?

„Spalte tu barabiznu,“ rozkázal ten vysoký muž s pleškou. „A najděte ty děcka. Davron-vadhi je chce živé.“

Strazari okolo domu naházeli suché klestí. Jakmile z něj vytvořili pěknou hromádku, jeden *strazari* na ni hodil svou louči. Z hromádky začal stoupat dým. Vzplanula. Dívky přihlížely, jak chatrč, již říkaly *domov*, olizují hladové plameny. Jak se po ní sápadí a postupně ji polyklají. Desa vyjekla. Naštěstí jí Tarya stihla zakrýt ústa dřív, než na sebe upozornila vojáky. Dívaly se, jak jejich matku odvádějí v okovech a jejich domov je přitom pálen na popel. Taryu v očích zaštipaly slzy.

Modlily se ke všem prvorozeným na nebi, aby *strazari* jejich skryš neobjevili. Kdo ví, co by jim provedli, kdyby je našli, když s jejich matkou zacházeli jako s divoženkou. Kdo ví, co po nich Davron – jejich otec –, mohl chtít. Zůstaly tedy v kotlině dubu, dokud nezapadlo slunce a nevyšly první hvězdy.

Poté dub opustily a vydaly se do jednoho z menších přístavů, odkud chtěly nastoupit na loď a uprchnout na Úplňkový ostrov. Na cestě do přístavu se ukrývaly v opuštěných domech, které Davron zanechal ve vydrancovaných vesnicích po Očistě. Jedly, na co uvnitř narazily: kousky okoralého chleba, sušené ovoce či maso naložené v soli. Bloudily až do dalšího úplňku, kdy se konečně dostaly do přístavu. Trvalo další týden, než se Taryi podařilo získat informace od muže, který pašoval zboží. Dal jim tip na loď, jež měla plout tím samým směrem, kam měly namířeno. Tajně se propížily na palubu, ale těsně před vyplutím je načapal námořník při obhlídce nákladu. Zvěsti o dvou ztracených dívkách kolovaly rychle. Kapitán je nahlásil a než se nadály, obklíčili je *strazari*.

Ten matčin pitomý amulet nás nezachránil.

Vůz se otrásl, což Taryu vytrhlo ze snění.

To už jsme v Morhávenu?

V duchu si vynadala, že usnula. Na chvíli polevila – dovolila si zavzpomínat – a hned ji přemohla únava. Bolelo ji za krkem a záda měla celá znecitlivělá.

Zakroužila hlavou – chtěla se protáhnout, ale to jí kovová pouta příliš nedovolovala –, když vtom koně vyděšeně zaržáli. Kočár se znovu otrásl a zabrzdil, až kola zavržala. Tarya přeletěla dopředu a narazila hlavou do studeného kovu. Omráčilo ji to.

Prober se, našeptával jí hlásek, jenž se jí usadil v hlavě ode dne, kdy zajali jejích matku. Zakořenil přímo v nejtemnějším koutě její mysli a každým dnem rostl. Ta temnota ji vábila. Jako by se jí otevíral nový svět, který jí doposud zůstával skrytý.

Jsi dost silná, vzepři se tomu, promlouvaly k ní stíny.

Vstávej!

Poslechla a rozlepila svá těžká víčka. V hlavě jí hučelo a obraz byl rozmazaný, ale přesto se jí podařilo se posadit. Napřáhla ruce před sebe a zapátrala po své sestře. Jenže Desa nikde. Čekala, že uslyší její křik. To hrobové ticho jí nahánělo husí kůži. Když se jí zrak zaostřil a rozhlédla se po voze, její obavy se naplnily. Všude okolo ní ležela nehybná těla dívek, s nimiž cestovaly. A všechny do jedné byly mrtvé.

Železná dvířka, která je držela uvnitř vozu, byla vyvrácená. Chtělo se jí zvolat Desino jméno, ale slova se jí zasekla v krku. Kdo – nebo co – by dokázal zdeformovat tak tlustou vrstvu kovu pouhýma rukama? *Nechci to zjistit*, usnesla se.

Hlava se jí zatočila. Potřebovala se nějak zbavit toho roubíku, jinak by mohla zase omdlít. Našla si ostrý kus ohnutého kovu, o nějž snadno přerézala lano stahující její zápěstí. Pak si sundala roubík a začala přetáčet dívky jednu po druhé, aby se ujistila, že žádný z obličejů nepatří Dese. Na těle měly pokaždé jen jednu řeznou ránu – většinou šlo o podříznuté hrdlo, některé měly rozpárané břicho. U žádné z nich nenašla známky boje, usoudila proto, že musely odejít ve spánku.

Kam se poděla Desa? Jak to, že jsem přežila jen já?

Přestože se stále vzpamatovávala z účinku dřímovníku – byliny, jež je udržovala v polospánku –, všimla si, jak se vozem táhne krvavá šmouha končící u vyvrácených dvířek. Někdo musel její sestru vytáhnout ven.

Tarya se protáhla prohnutými dvířky a vypadla na vlhkou, světle zbarvenou hlínu, přímo do blátivé kaluže. Zvedla ruku ulepenou od něčeho vazkého a přičichla si k tomu. V tom šeru to nešlo moc poznat, ale podle železitého zápachu jí došlo, že jde o krev. Zvedl se jí z toho žaludek. Polkla stoupající žluč, převálila se na bok a vyhrabala se na nohy.

Co když ta krev patří Dese? Z té myšlenky ji zamrazilo, hned ji však ze sebe setřásla. Dala jsem matce slib, měla jsem ji lépe chránit!

Tarya se celá třásla, ne podchlazením, nýbrž strachem a bezmocí. Opatrně vůz obešla, jestli se jí nepodaří najít někoho, kdo by jí mohl pomoci. Třeba vojáka nebo i kočího. Našlapovala opatrně, dávala si pozor, aby nedělala zbytečný hluk. Když se však dostala před kočár, kolena se jí podlomila. Jeden kůň zrovna mizel někam hluboko do tmy, zatímco druhý ležel přetátý vejprůl a jeho krev se vsakovala do světlé půdy. Kočí ležel vedle něj se strachem vpitým do vyhaslých očí. Opodál se váleli zmrazení *strazari* s šavlemi stále v pochvách. Zemřeli, aniž stačili tasit.

Které zvíře mohlo ohýbat kov? Které zvíře mohlo způsobit takové krveprolití? Na Spálených pláních žádná zvířata nežila. A i kdyby se sem dostala, kvůli nedostatku potravy by zde dlouho nepřežila. O to se Davron postaral během Očisty, kdy jakožto velezvěst nechal vypálit polovinu ostrova, jen aby získal čest a slávu za vyhlazení kmenů divoženek skrývajících se ve zdejších lesích. Teď už je však žádné divoženky neobývaly.

Tarya se porozhlédla okolo. Rudé kaluže krve ostře kontrastovaly na vybledlém, popelavém poprašku, jenž pokrýval zem a všechno okolo jako čerstvá vrstva sněhu. Ať už ten masakr způsobilo cokoliv, nechal to za sebou krvavé šlápoty. Co kdyby se teď Tarya otočila a rozeběhla se do nejbližší vesnice? Mohla by utéct, nechat ta jatka za sebou a více se neohlížet.

Vzchop se, Taryo!

Potlačila zrádné myšlenky a sebrala jednomu *strazari* šavli, již měl připevněnou za opaskem. *Stejně už ji nebude potřebovat*, pomyslela si a párkrát s ní cvičně zakroužila. Byla na ni příliš těžká, navíc nikdy v ruce žádnou zbraň nadržela, ale pokud chtěla zachránit Desu, bude si muset poradit. Obemkla jílec oběma dlaněmi a následovala ty krvavé stopy vedoucí mimo cestu, ačkoliv tušila, že proti tomu, co tam číhá, nemá s pouhou šavlí a žádnými zkušenostmi sebemenší šanci.

Nadechla se a váhavě vkročila do tmy mezi ohořelé schránky stromů. Bosé nohy se jí při každém kroku nořily hluboko do hlíny, zrak se jí rozostřoval a cítila, jak jí něco tlačí na hrud'. Zničehonic jí přeběhl mráz po zádech. Měla zvláštní pocit, jako by ji někdo sledoval. Otočila se, nikoho tam však nenašla. Něco se jí pohnulo za zády. Ohnala se šavlí, ale její ostří narazilo pouze do sežehlé kůry stromu. Zaslechla svist a zahlédla, jak se jakási silueta mihla mezi stromy.

Ted', nebo nikdy. Musíš dodržet slib, který jsi dala matce.

Namířila hrot šavle před sebe a neohroženě vkročila do temného lesa. Zastavila se až kousek od bezvládného těla, nad nímž se skláněl mohutný stín. Při pohledu na něj strnula hrůzou. Postavou připomínal muže, jenže to bylo asi to jediné, v čem se člověku podobal. Z nozder mu vycházel horký dech, jenž se měnil v obláčky páry. Prsty měl nezvykle protáhlé – jako by se mu protáhly v drápy. S ničím takovým se doposud nesetkala.

Mohlo jít o znetvořenou... divoženku? To přece nebylo možné, její otec všechny divoženky z tohoto ostrova vymýtil, a navíc tohle byl zjevně muž. Podle matčiny pohádky divoženky mezi sebe muže nepřijímaly... Taryi pod nohama křupla větev. Ten tvor se za tím zvukem otočil a probodl ji pohledem. Ne, nedíval se na ni, ale na matčín amulet, co se jí leskl na hrudi. Jako by se ho bál. Taryou projela vlna chladu, najednou si nepřípadala tak bezbranná. Než stačila cokoli udělat, zakňučel a zmizel do tmy mezi ohořelé kmeny stromů.

„Amulet tě ochrání,“ ozýval se jí v hlavě matčín hlas. *Mohl za to ten amulet? Zahnal tu příšeru pryč?*

Jakmile se ten tvor vytratil, přispěchala k tělu, jež patřilo dívce zhruba o šest let mladší, než je Tarya. Tvář jí lemovaly špinou ztmavlé

lokny, líce měla umazané od popela a po čele jí stékal pramínek krve. Přestože byla celá špinavá a v otrhaných šatech, Tarya ji okamžitě poznala. Ležela před ní Desa. Tarya se k ní sehnula a lehce s ní zatřásla. Její sestra však nereagovala. Zkusila to znovu, zase nic. Taryi se sevřela hrud'. Sebrali ji matku, nemohla dopustit, aby přišla i o sestru.

Tarya sebrala veškerou odvalu a roztrhla Dese šaty, čímž odhalila dlouhé škrábance, jež jí ta stvůra způsobila. Taryi se znovu navalilo. *Tohle zvládneš, vidělas už horší věci.*

Prohlédla ji a zjistila, že se jí hrudník nepatrně nadzdvihává. Stále dýchala. Skrz potrhane šaty jí prosvítala ošklivá rána, z níž se řinula krev a barvila prostou lněnou látku do ruda.

Dál postupovala, jak ji to matka učila. Odtrhla z jejích šatů cár látky, jímž jí zaškrtila a následně obvázála nejhlubší rány. Jakmile zpomalila krvácení, vzala její křehké zbídačené tělíčko do náručí a vydala se s ní na cestu. To ošetření bylo provizorní. Muselo vydržet, než najde pomoc. Její sestra nesmí zemřít.

Desa vážila pouze polovinu toho, co ona, a proto ji bez větších potíží donesla zpět na rašelinitou cestu. Dýchala mělce, ruce za ní povlávaly jako kusy hadru – jestli rychle nenajde pomoc, mohla by její sestra brzy vydechnout naposledy.

Soustrěd' se!

Ohlédla se přes rameno, zda je ta stvůra nesleduje, a pak se s Desou v náručí vydala po směru jejich cesty. Kdyby šla zpět přes Spálené pláně, nečekalo by je tam nic než smrt, musela tedy pokračovat směrem do Morhávenu, kam měli původně namířeno.

Paže jí ochabovaly a nohy se jí tíhou podlamovaly. Přestože její svaly volaly po odpočinku, nemohla si jej dovolit. Nemohla polevit ani na vteřinu. Ne, když se dostala tak daleko.

Co když je ten tvor sledoval? Co když čekal na chvíli, kdy konečně poleví?

Netrmácela ses až sem, abys to vzdala.

Jak se blížily k Morhávenu, stromy okolo cesty houstly a přibývaly na nich listy. Zpočátku byly zcela holé, ale čím dál šly, tím víc se

to kolem nich zbarvovalo do podzimních odstínů. *Alukmy*. Stromy, jejichž listy nikdy neopadaly, a proto se věřilo, že jsou posvátným spojením mezi nebem a zemí. Příroda okolo města vypadala netknutě, jako by hrad od plání dělila neviditelná hranice.

Davron a ta jeho Očista, povzdechla si.

Došla s Desou v náručí až na rozcestí, kde se před nimi cesta rozdvojovala. Ta vlevo pozvolna stoupala, jak přecházela z roviny na kopcovitou krajinu a kopce se měnily v alabastrově bílé Měsíčníkové hory, jež se pnuly k nebi jako smrtelník natahující se po věčném životě. Na jednom z těch kopců nejbliž útesům stál bělostný hrad vystavěný z měsíčního kamene vytěženého přímo z Měsíčníkových hor, a shlížel na město na opačném břehu ostrova. Přes perleťové hradby, jimiž byl *Beyakesh* obehnan, se tyčila několikapatrová věž se skleněnou bání a pod ní se rozprostírala velká kopule klenoucí se přes nádvoří.

Tarya nebyla nikdy tak ráda, že ten hrad vidí.

Najednou se jí podlomila kolena – ne úlevou, nýbrž únavou. Ze všech věcí, co se mohly pokazit, ji zradilo vlastní tělo. Zaúpěla, jak dostala křeč do svalů. Chodidla rozdrásaná o šterk se jí zkroutila bolestí. Klesla na kolena a přimkla si Desu blíž k tělu. Chtělo se jí křičet – ne o pomoc, nýbrž vztekem a žalem, že nad nimi všichni prvorození zlomili hůl –, ale když otevřela ústa, z hrdla se jí vydral pouze vzlyk. Po tvářích se jí skutálela slza, kanula na Desiny potřhané šaty a vpila se do narudlé látky.

Svět se s ní náhle zatočil. Upustila Desu na zem a padla vedle ní. Čekala klidnou smrt z vyčerpání, avšak ten osvobozující pocit chladu, prostupující celým tělem a vkrádající se do morku kostí, se nedostavil.

Tohle je smrt? Bolest a utrpení?

Zem pod ní duněla, jako by zpívala, a šterk kolem ní vibroval, až vířil prach. Nehnutě ležela a vnímala ten zesilující rytmus. Slunce ji svými paprsky vypalovalo oči. Nízko položené dunění se změnilo v dusot kopyt dopadajících na šterkovitou cestu. Někdo ji popadl a odvedl od Desy pryč. Nemohla se mu bránit.

Ne, Tarya, tohle není smrt. Ještě ne.

Kapitola 2

Tarya sledovala, jak se řetízek, pověšený přes roh skříně, pohupuje v nočním vánku. Na jeho konci visela můra a hleděla na ni přes celý pokoj, jako by ji hlídala. Přestože ji pohled na amulet znepokojoval, nemohla od něj odtrhnout zrak; jako by se mezi ní a tou můrou napínalo vlákno, jež je k sobě táhlo.

Připadalo jí, že jí něco uniká. Něco hodně důležitého.

Když už to déle nevydržela, vstala z postele a náhrdelník si připnula. Jakmile se amulet dotkl její obnažené hrudi, celým tělem jí projel záchvěv surové síly.

Čelo se jí orosilo ledovým potem. Před očima jí proběhly vzpomínky na to, co se stalo. Vzpomněla si, jak jim odvedli matku a zavřeli je do vozu. Jak je ta věc přepadla a ona se musela trmácet celou noc s Desou přivinutou k hrudi.

Kde to jsem? Desa! Kde je Desa? Musím ji najít.

Vyběhla z pokoje do běloskvoucí chodby, spoře oděná do tenké noční košilky. Na zdech byly zavěšeny kovové duté louče plné traskavého prášku, který vzplál při každém jejím kroku. Chvíli jí trvalo, než se zorientovala – naposledy totiž *Beyakesh* navštívila s matkou, když jí bylo pouhých sedm. Od té doby uplynulo dalších deset let.

Kdo mě sem převezl? Měla jsem skončit před soudem s ostatními dívkami, tak proč mě dovezli sem?

Přeběhla chodbu, jejímiž lehce průsvitnými stěnami dovnitř pronikaly poslední sluneční paprsky, a zamířila rovnou do Desina po-

koje nacházejícím se na jejím konci. Stěny sice propouštěly světlo, ale kromě toho přes ně nešlo nic vidět. Byly speciálně navrženy *wezhiry* samotného Prvotaje, aby obyvatelům poskytovaly co největší soukromí a zároveň odrážely přepych a blahobyť, v němž žila šlechta.

V pokoji se nesvítilo. Tarya rozrazila dveře a vtrhla dovnitř. Postel zela prázdnotou stejně jako zbytek Desina pokoje, jenž se koupal v prachu, až jí z toho šimralo v nose. Všechno zůstalo, jak si to pamatovala z poslední návštěvy. Jako by sem za posledních sedm let nikdo nevnikl.

Ne, vydechla nevěřícně. To nemůže být pravda.

Začala se přehrabovat v jejích starých věcech, částečně rozežraných moly. Ruce se jí trásly, jak hledala jakékoliv známky její přítomnosti. Něco, co by jí prozradilo, že je Desa v pořádku.

Uklidni se. Třeba Desu přestěhovali do jiného křídla.

Do prstů se jí vlilo podivné brnění. Promnula si dlaně a zatřepala s nimi. Tohle opravdu k ničemu nevedlo. Vymetla poslední pavučiny a vrátila se do svého pokoje, dokud nevymyslí, co dál.

Posadila se na neustlanou postel. Otevřeným oknem zahvízdal vítr a rozcuchal její kudrnaté vlasy se s měděnými odlesky, jež zdědila po Crezii. Ošila se zimou a zavřela okno. Pokud chtěla jít hledat Desu, musela se trochu přiobléct. Nepotřebovala ještě prochladnout.

Ale možná by se měla nejdříve vykoupat, předtím než se převleče. Přičichla si k sobě a... voněla. Puch z vozu nahradila jemná levandulová vůně s příměsí šalvěje. Někdo ji musel vykoupat, zatímco byla v bezvědomí. Tarya otevřela skříň, kde ke svému překvapení našla šaty ve své velikosti. Vyndala je ze skříně a rozprostřela je před sebou, aby si je prohlédla; látka byla protkaná jemnou výšivkou a krátké rukávy přecházely ve volánky. V Taryi vzplála v ní jiskřička nadšení. Vždy si přála nosit takové pěkné šaty jako ostatní dívky z jejich vesnice, jenže jejich rodina na ně nikdy neměla peníze. Matka je sotva uživila.

Když ty drahé šaty otočila, našla na nich přišpendlený vzkaz, v němž stálo:

Oblékni si to a dostav se na večeři. Davron se dnes chystá učinit projev. Nezpozdi se.

M.

P.S.: Vybrala jsem je osobně.

Žaludek měla jako na vodě. Na večeri neměla ani pomyšlení, ale Davron by jí mohl prozradit, kde svou sestru najde.

Není mrtvá, opakovala si, pořád žije. Kdyby zemřela, věděla bych to. Cítila bych to.

Nasoukala se do slavnostních šatů ladících s jejím jantarovým očima, vyšla z pokoje a záměřila po schodech dolů, aniž se obtěžovala s úpravou vlasů. Až při chůzi zjistila, že jsou jí šaty v pase příliš těsné a rukávy zase moc dlouhé. Nezbyvalo jí však než se s tím smířit, jestli se chtěla dozvědět, co se otec chystá oznámit. A taky přijít na to, co se stalo s Desou. Stejně na sebe nic jiného neměla.

Se staženým žaludkem se vydala po schodech dolů. Ačkoliv ji nikdo nikdy tlustou nenazval, svou matku nezapřela – kromě jantarových očí a kudrnatých vlasů zdědila po Crezii oblé tvary a plné křivky. Přestože vyrůstaly v chudobě, a tudíž moc jídla neměly, nikdy nebyla hubená jako ostatní dívky z vesnice. Často se stávala terčem posměšků a urážek. Zpočátku jí to vadilo, ale časem si na to zvykla.

Když seběhla schody, dostala se do hlavního sálu s vysokým alabastrovým stropem, jež podpíraly mohutné mramorové sloupy. Vedle sloupů bylo vyhloubeno koryto, jímž protékala průzračná tyrkysová voda. Tarya šla po jejím proudu, zatímco se rozhlížela po sále. Nemohla se na to vynadívát. Zapomněla, jak okouzlující *Beyakesh* může být.

Tyrkysový pramen ji zavedl až před obrovské dveře, jež jako jediné měly lesklou, černou barvu. Po celém svém obvodu byly zdobeny vlnitými ornamenty a rytinami vyobrazujícími fáze měsíce. Každý z těch tří vyobrazených měsíců představoval jeden ostrov: Ubývající, Úplňkový a Dorůstající.

Zhluboka se nadechla a posbírala veškerou odvahu, co v ní zbyla. Schovala si amulet do výstřihu a vkročila do jídelny. Jakmile vstoupila, všichni v síni utichli a upřeli na ni své zraky. Nedůvěřivě si ji prohlíželi, jak kráčela okolo masivního stolce vyhotoveného ze stejně tmavého materiálu jako ty dveře – z *yazkridu*. Srdce měla až v krku. Šaty jí najednou připadaly o dost těsnější, chtěla je ze sebe servat.

Proč na mě všichni tak civí? Mám na sobě něco nevhodného nebo si všimli toho amuletu?

Klid, dýchej. Uklidni se.

Nemohla si nevšimnout prázdného místa po Davronově pravici. Celý Dorůstající ostrov si šuškal o záhadné smrti jeho manželky, Selyany. Než je *strazari* zajali, zaslechly s Desou, jak se dva kupci baví o tom, jak našli Selyanu mrtvou v nějaké odlehlé uličce v Morhávenu. Zemřela prý na den prvorozenných. Přesně v ten večer, kdy matka odešla.

Davron s ušítrhajícím zavráním odsunul svou židli, vstal od jídla a obdařil ji strojeným úsměvem. „Vítej zpět v *Beyakesh*,“ pronesl slavnostně svým barytonem. „Pojď, připoj se k nám. Jsme rádi, že jsi na rozdíl od své sestry přijela v pořádku.“

„Co je s Desou?“ vyhrkla okamžitě. Ti, co seděli okolo, se vysmáli jejímu nevhodnému chování před velezvěstem. „Je v pořádku?“

„Děvče, s tím si nemusíš dělat starosti,“ odpověděla teta Mell odměřeně. To ona jí poslala ten vzkaz, to ona jí vybrala tyhle těsné šaty. Tarya cítila, jak ji probodává svýma pichlavýma očima. Opatrně k ní stočila svůj pohled. Přišlo jí, že od chvíle, kdy tetu Mell viděla naposledy, nezestárla ani o jeden úplněk. Pleť měla na svůj věk nepřírozeně hladkou, bez jediné vrásky, líce i rty jakoby lehce napuchlé. „Desu jsme svěřili do péče těm nejlepším *shifatzi*.“

„Ztratila hodně krve, ale bude v pořádku. *Shifatzi* se o ni postarají,“ dodal Davron.

Jen to dořekl, spadl jí kámen ze srdce. *Je naživu.*

„Pověz mi, děvče,“ teta Mell se naklonila dopředu, „jak je možné, že jsi z toho napadení vyvázla, když Desa málem vykrvácela?“

„Sestro, to by snad stačilo,“ bouchl Davron pěstí do stolu, až přístroje zařinčely.

Mell ho provrtala svýma ledovýma očima, ale nic neřekla.

Davron pokynul k druhému prázdnému místu, které nejspíš čekalo jen na ni – přímo vedle Keyra, jejího nevlastního bratra. Nikdo se neodvážil vydat ani hlásku. Všichni ji pozorovali, jejich pohledy se jí zarývaly do zátylku. Keyr na ni kývl, aby otce neprovokovala a poslušně se usadila. Po krátkém zaváhání rázně dosedla vedle něj. Pohlédla na Keyra a ten jí věnoval vřelý úsměv – zdál se být jediným, kdo byl rád, že ji vidí.

Lesklý černý stolec překypoval jídlem. Na talířích se hromadily nej-různější pochutiny od mořských plodů až po vzácný dobytek okořeně-ný šafránem a koriandrem. Dobytek se choval pouze na jihu ostrova, poté co byly všechny severní pastviny vypáleny během Očisty, takže pro chudé lidi jako ona se to stalo vzácností.

Když Davron opět usedl, síní se začal ozývat šepot, jak se lidé vrá-tili k bujarému hodování. Mluvili přes sebe a skákali si do řeči; jejich slova se odrážela od světlých, skoro až průsvitných stěn a doléhala k jejím uším.

„...proč ji sem zval?“

„...její matka je vražedkyně...“

„...měli by tu divoženku upálit...“

„...už se nemůžu dočkat, až ji uvidím shořet na hranici...“

Mysleli si, že je Tarya neslyší, jenže to se mýlili. Nerozuměla každé větě, ale z těch útržků si dokázala utvořit obrázek. Věřili, že Lucre-zia zabila Davronovu manželku Selyanu. Nepřáli si tu mít její dceru. Hostit ji, jako by se nic nestalo. Chtěli, aby za smrt Selyany byly souzeny *obě*.

Zamžilo se jí před očima. Nemohla ty jejich nenávistné pohledy a jedovaté poznámky nadále snášet, odsunula se od stolu a vyběh-la z jídelny ven. Přeběhla přes vodou nasvícený sál a posadila se na vyřezávané schody. Rukou nahmatala matčin amulet. Tiskla ho, dokud jí nezběhly klouby a neodkrvily se jí prsty. Temnota ji obe-stoupila.

Jen tak dál, Taryo. Pust' to ven.

Dveře se náhle rozrazily, což umlčelo hlas v její hlavě. Z jídelny vyšel Keyr. V rukou nesl stříbrný tác, ale přes mlžný opar Tarya nedo-kázala rozeznat, co na něm je. Přešel sál, posadil se vedle ní a položil jí ten tác do klína.

„Jez,“ podal jí jeden košíček, „sladké ti udělá dobře.“

Odvrátila se od něj, dech se jí zrychloval. Nepotřebovala se dívat do těch jeho žalem ztrápených očí. I když jeho matka zemřela minulý úplněk, ta rána musela být pořád čerstvá.

„No tak, vždyť jsi celé dny nic nejedla. Musíš něco sníst.“

Strčil jí košíček pod nos a ten sladce zavoněl. V břichu jí zakručelo. Měl pravdu. Vzala si od něj košíček a ostýchavě se do něj zakousla. Lahodná čokoládová chuť se jí rozpustila na jazyku, rozplývala se jí v ústech a probouzela všechny její chuťové pohárky. Jakmile polkla, její zběsilý tep se nepatrně zklidnil.

„Jak jsi věděl, že mi to pomůže?“

Pokřčil rameny. „Nevěděl, ale na mě sladké vždycky zabere.“

Tarya se zasmála. Teprve teď, když se jí mlha před zrakem rozplynula, si všimla, jak od poslední dospěl. Stále si zachovával svůj hubený pas, ramena se mu však rozšířila společně s pažemi a celkově se na něm rýsovalo víc nových svalů.

Nejspíš začal brát tréninky vážně.

Poznala ho jen podle důvěrně známých safírových očí, jež na ni hleděly zpod hustých řas. I přes výraznou čelist si ponechal svůj pohledný dětský obličej lemovaný zlatými kadeřemi. Ale i ten se od minula dost změnil; čelist se mu protáhla a lícní kosti víc vystoupily.

„Proč to děláš?“ tázala se. „Proč se o mě tak staráš?“

„Taryo, jsi přece moje sestra. Vždy jsem tě bral jako vlastní, i když každý máme jinou matku.“

„I když moje matka zabila tu tvou?“

„A ty tomu věříš?“ chytil ji za ruku. „Církev proti ní zatím nic ne-našla. Drží ji jako hlavní podezřelou, než najdou důkazy. Když na ni nic nevyhrabou, budou ji muset propustit.“

Hlavou jí probleskla vzpomínka na Crezii, jak odhruje koberec a schovává pod něj zakrvácenou dýku ve tvaru klu. *Nesmí to najít.*

„Podle nich jsem zruďa jako moje matka,“ vysoukala ze sebe.

„Neneseš odpovědnost za činy své matky, Taryo. Ani nikoho jiného.“

„Ale naše víra –“

„Naše víra nemusí mít pokaždé pravdu.“

Vyvalila na něj oči. Kdyby ho teď někdo slyšel, nechali by ho zavřít za rouhání.

„Pojď, vrátíme se do jídelny. Otec s Melluzihn na nás čekají.“

Stiskla mu ruku a Keyr ji odvedl zpátky do síně plné hlučných lidí a všemožných vůní.

Z postranních dveří ústících do kuchyně se vyřinuli sluhové. V párech nesli těžké nádoby s ještě vroucí polévkou, plnou luštěnin a bylinek, zvanou *ash*, jež se tradičně vařila na pevnině, kde taky dostala svůj název.

Sluha vzal naběračku a nalil Taryi do hluboké misky. Vzala misku do rukou, přiložila k ústům a mohutně si usrkla. Tvář se jí zkroutila nelibostí.

„Co se tak tváříš, sestřičko? Nechutná ti *ash*?“ uchechl se Elezio, její druhý nevlastní bratr. Přestože byl o dva roky starší než Keyr, rozhodně se tak nechoval. Ti dva se od sebe nemohli víc lišit – jak povahově, tak i vzhledově. Eleziovi se tmavé vlasy stáčely do kudrn a na rozdíl od šlachovitého Keyra měl postavu bojovníka – jako by Davronovi z oka vypadl.

Předstírala, že ho nevnímá, a znovu si usrkla té kašovitě polévky. Všichni, kteří seděli okolo ní, se na ni otočili a s pobavením ji sledovali, jak se ztrapňuje. Tváře jí polil ruměnec.

Proč se na mě všichni dívají?

„To tě na venkově neučili jíst, divoženko?“ houkl na ni jeden z Eleziových poskoků a celá skupinka propukla v hurónský smích. Až když se jeden z nich obrátil, všimla si, že mají na krku vytetovanou dlaň s okem uprostřed – znak Prvotvůrce. Košile jim zdobily měkké kožené výztuže, některým se u pasu houpaly zahnuté šavle. Patřili ke *strazari*.

Keyr do ní dloubl loktem. „Sleduj, takhle se to dělá.“ Odkrojil si tlustý krajíc chleba, nahnul si misku blíž k sobě, chlebem nabral kašovitou polévku a ukousl si.

„Bratříčku, to musíš kazit každou zábavu?“ povzdechl si Elezio a zvědavě se k ní nahnul přes svou misku. „Řekni nám, jak jsi to provedla!“

Nabrala si chlebem polévku a ukousla si, jak jí to ukázal Keyr. „Provedla co?“ zahuhlala s plnou pusou.

„Jak jsi zabila ty dívky v tom voze? Jak ses dostala přes *strazari*?“

„To si myslíš? Že jsem je chladnokrevně zabila?“

„Tvoje matka to přece udělala, tak proč ne ty? Prý odpravila i pár *strazari*, když pro ni přišli,“ skočil jí do řeči jeden z Eleziových poskoků.

Myslí ji proběhla vzpomínka na toho *strazari* v jejich chatrči, jak se s řevem sesul k zemi.

Tak tohle nezvládnou.

Zdvihla pohár s narůžovělou tekutinou, jenž ležel před ní, a pořádně si lokla. Hltala, dokud do sebe nenalila celý jeho obsah. Najednou se cítila, jako by plula na nadýchaném obláčku, strach i obavy ji opustily. Zůstal jen vztek.

„Slyšel jsem, že se jim prý vymkla z rukou. Že utekla z vězení a po cestě povraždila ty holky, které převáželi do Morhávenu,“ šeptl jiný *strazari*.

Nenech si to líbit. Pokud tu máš žít, musí tě respektovat.

„Ani já, ani moje matka jsme nikoho nezabily.“ Zdvihla nůž a namířila s ním mezi ně. „Pokud mi nevěříte, přesvědčte se sami.“

„Pozor, nůž na chleba!“

„Už se bojím!“ posmívali se jí.

Tarya zabodla nůž do pečeného páva před sebou. „Ten masakr neudělal žádný člověk ani zvíře. Bylo to něco mezi, nějaký kříženec. *Djinn*.“

„Děvče, uklidni se,“ vyjela po ní teta Mell. „Nic takového jako *djin-nové* neexistuje.“

„Ale ano, existuje! Viděla jsem to na vlastní oči!“

„*Ticho!*“ zahřměla teta Mell a všichni naráz zmlkli.

Davron se hned chopil příležitosti; pozvedl číši a párkrát o ni zacinkal dlouhou vidličkou se dvěma zahnutými hroty, jíž se přezdívalo *vhantzi*.

„Ano, sestro, děkuji.“ Odkáslal si. „Chtěl bych učinit přípitek, když jsme ještě všichni střízliví.“ Káravě pohlédl na Elezia, což u většiny hostů vyvolalo bouřlivý smích. Všechno to napětí v síni rázem povolilo. Dokonce i Tarya se přistihla, že se uvolnila. I když za to dost možná mohla ta narůžovělá tekutina. *Ruya*.

„Drazí, připijme na mou zesnulou ženu, Selyanu, jejíž slavnostní obřad se uskuteční už příští týden.“ Jeho sebejistý hlas se nepatrně zachvěl, když vyřkl její jméno.

„Ať její duše dojde věčného klidu!“

„Nechť ji Prvotvůrce přijme k sobě na nebesa!“ ozývali se lidé na důkaz soucitu, načež celá síň propukla v bouřlivý jásot. Zatímco mno-

zí jásalí, někteří z nich šlehli po Taryi zlým pohledem, jako by to byla její vina, že zemřela. Mračili se na Davronovo nemanželské dítě, jež údajně počal s vražedkyní své zesnulé chotě.

Davron znovu zacinkal *vhantzi* o kalich. „Chtěl bych také vzdát velký dík mé dceři, Taryi, která při napadení statečně bránila svou mladší sestru.“

„Je to divoženka!“ volali *strazari*.

„Měla by zemřít jako ty ostatní v tom voze!“

„To zvěrstvo nemá na svědomí Tarya,“ zahřímal mocně velezvěst, čímž potlačil veškeré projevy nesouhlasu. „Našli jsme okolo vozu zvířecí stopy,“ pokračoval klidněji, „jenže jak víte, žádné zvíře v těch nehostinných končinách nežije. Vyslali jsme proto naše nejlepší stopaře, aby to tam prošetřili. Do té doby bude Tarya žít pod touto střechou a nikdo jí nezkřiví ani vlásek, je to všem jasné?“

Lidé okolo si začali šeptat. Pár z nich se dokonce sebralo a pokusilo se odejít z jídelny pryč.

„Pokud teď odejdete, zpronevěříte se nejen svému velezvěstu a své vlasti, ale i celému tajemnictví. Šlechtický titul, jenž vám byl udělen, vám může být stejně tak i odebrán.“

Ti, co se chystali k odchodu, se zastavili těsně před těmi obrovskými dveřmi z *yazkridu*, jako by zamrzli v pohybu. Otočili se a se zaťatými čelistmi a dlaněmi v pěst se vrátili na svá místa. Takovou mocí vládl její otec – velezvěst Dorůstajícího ostrova.

„Tím se dostáváme k poslednímu a nejdůležitějšímu bodu večera.“

A je to tady. Záda jí polil studený pot; úplně to slavnostní prohlášení vytěsnila z hlavy. Narovнала se a nastražila uši. To uvolnění jí moc dlouho nevydrželo.

Nahnula se ke Keyrovi. „Nevíš, co chce ohlásit?“

Zavrtěl hlavou, přičemž svůj pohled upíral na Davrona.

„No tak,“ dloubla do něj loktem. On však dělal, že ji nevnímá. „Když mi to teď hned neřekneš, prozradím Eleziiovi, co jsi udělal s –“

„Buď potichu!“ sykl na ni. „Řeknu ti to, ale musíš mi slíbit, že neztropíš scénu.“ Z váčku u opasku si vytáhl brk potřísněný inkoustem a začal něco čmárat na čistý látkový kapesník.

„Jistě víte, jak Trhlina komplikuje obchod s pevninou,“ pokračoval Davron. „Jen dovoz koření trvá několik týdnů, někdy i úplňků, přestože nás od pevniny nedělí vzdálenost větší než k Ubývajícímu ostrovu. Na minulém sjezdu velezvěstů, pár dnů před dnem prvorozených, se hlasovalo, zda by měl Dorůstající ostrov zůstat součástí tajemnictví. Většina hlasovala proti.“

Holohlavý muž vedle Melluzihn zaklel. „To nám to říkáš až teď?“ V amoku převrátil židli a ta vrazila do stolu, až převrhla džbán s *ruyou*.

Tarya si byla jistá, že ho odněkud zná, jen si nemohla vzpomenout odkud. Jeho vysoká, šlachovitá postava jí přišla povědomá.

Tarya hodila okem po tetě Mell. Ta té vyhrocené situaci se zaujetím pouze přihlížela.

„Magne, posaď se,“ zapředla. „Nech našeho bratra domluvit.“ Holohlavý muž vypadal, jako by polkl hořkou nadávku, ale nakonec ji poslechl a za pomoci sluhů se znovu posadil.

To je můj strýc?

Tarya si vzpomínala na tetu Mell, na své nevlastní bratry i na svého otce, Davrona. Jenže Magna si nedokázala nikam zařadit. Nevzpomínala si na něj; věděla od svého otce a tety, že mají bratra, co žije v Morhávenu a káže v městské *mabet*. Nikdy se s ním však nesetkala.

Keyr do ní dloubl, čímž ji vyrušil z přemítání, a předal jí kapesník, na němž bylo mezi kaňkami téměř nečitelně naškrábáno *Chce tě prodat*.

Svět se s ní zatočil. Tak o tohle Davronovi celou dobu šlo: Ujal se jí, jen aby ji mohl prodat na pevninu jako otroka.

„Děkuji, sestro,“ poděkoval Davron a nasadil strojený úsměv. „Když za mnou týden před svátkem prvorozených připlula velvyslankyně Satra společně s *ashvaranem*, zrozeným z posvátného plamene, a učinili mi výhodnou nabídku, nemohl jsem odmítnout. Zaručili, že s námi budou nadále udržovat obchodní styky.“

„A co po tobě požadovali na oplátku?“ vložil se do toho Magnus dychtivě. Po tváři se mu rozprostřel škodolibý úsměv. Ten samý úsměv, co ji od Creziina zatčení strašil ve snech.

Byl tam, když matku zajali. To on vedl strazari.

Náhle se v ní zažehl hněv, z něžž vřela krev v žilách.

„Požadovali –“

„*Ne!*“ vyjekla Tarya, až málem znovu převrátila židli, jak prudce vstala od stolu. „Nenechám se prodat jako nějaký otrok!“

„Na oplátku požadovali sňatek s mou prvorozenou dcerou, Taryou,“ dopověděl její otec a významně na ni pohlédl, z jeho hlasu však nečišela zloba. Zněl spíš zklamaně, jako by se ji chystal pokárat. Pak se obrátil zpět na ostatní. „Proto vás žádám, abyste měli na paměti, jak je Tarya důležitá pro nás a celou budoucnost Dorůstajícího ostrova. Chovejte se k ní mile.“ Žádná prosba, ale rozkaz.

Davron vstal od stolu, přišel k Taryi a zašeptal jí do ucha, až ucítla jeho horký dech páchnoucí po lihovině: „Taryo, na slovíčko.“

Tváře jí zahořely studem. Právě se ztrapnila před celým hradem, a co bylo horší, ztrapnila svého otce. Se sklopenou hlavou následovala Davrona ven z jídelny.

Kapitola 3

Jakmile vešli do pracovny, Davron za nimi zabouchl těžké *yazkridové* dveře. Přešel ke skříni, jež se krčila v rohu a vytáhl odtamtud láhev s něčím, co vypadalo jako tekutý hvězdný prach. Nalil si trochu do sklenice a kopl to do sebe. Obličej se mu zkrivil nevolí.

Rázně položil láhev na velký mahagonový stůl před ní, div se nerozletěla na střepy.

„Víš, co je tohle?“

„To je láhev, otče,“ odvětila Tarya. Svůj zrak upírala do země.

„Vyjadřuj se přesně,“ sykl. „Co je uvnitř?“

„Nikdy jsem to nepila, ale vypadá to jako *khanej*. Pije se výhradně jen dva dny v roce – na svátky prvorozených.“ Dva dny, podzimní a jarní rovnodennosti.

Davron se zazubil. „Správně, napij se.“

„Mám se napít?“ podivila se. „Vždyť je to protizákonné. Církev jasně říká, že –“

„Já jsem církev!“ zahrímal. „A ty budeš dělat, co ti poručím.“ Čapl ji za límec šatů. „Takže když ti řeknu, že si vezmeš *ashvarana*, tak budeš držet hubu a poslechněš mě jako hodná holka. Nebo snad nejsi vděčná, že jsem tebe i tvou sestru zachránil před hranicí? Můžu jim říct, ať tě zatknou a vhodí do žaláře stejně jako vaši matku, jestli se mi budeš vzpírat. Rozumíš tomu?“

„Ano, otče, já...“ zakoktala se.

„Ty co?“

„Omlouvám se. Už se to nebude opakovat,“ dodala přiškrceně.

„V to doufám. Jinak bych tě musel nechat uvrhnout do stejného vězení, kde drží tu tvou povedenou máti.“ Pustil ji a uhladil si své říd-noucí vlasy. „A teď se vrať zpátky na večeři.“

Svěsila hlavu a přikývla. Ani se neuklonila, jak se v přítomnosti ve-lezvěsta sluší, a vyběhla ven z otcovy pracovny. Klopýtala po scho-dech dolů, na hrudi cítila zvláštní tíhu. Potřebovala na vzduch. Pro-běhla hlavním sálem i kulatým nádvořím s průhlednou kopulovitou střechou a dostala se až ke vstupu do rozlehlých zahrad táhnoucích se od jednoho obzoru k druhému.

Pojď, Taryo, jen pojď. Nabádal ji hlásek kdesi vzadu v její mysli.

Ve spáncích jí tepalo. Zrychleně dýchala, a přesto nemohla pořádně popadnout dech. Žilami jako by jí proudila láva. Všechno v ní vřelo, potrebovala se zchladit

Chytla se amuletu, ježž si bezpečně ukryla do výstřihu. Na nepatrný moment ji zalil chlad, ale pak se její žíly znovu rozohnily a tělem jí projela ještě horší a naléhavější vlna tepla než předtím – tohle nestačilo, potrebovala víc.

Poběž! Popoháněl ji.

Vyběhla do chladného podzimního večera, ani se neohlížela. Uhá-něla přes záhonky s měsíčními liliemi, přes vysokou okrasnou trávu i bahnité kaluže, zatímco se jí mravenčení z konečků prstů rozlézalo po celém těle. Náhle zakopla o kořen stromu. Kotník se jí prohnul do nepřirozené polohy, ale úzkost otupila všechnu bolest. Vyhrabala se zpět na nohy a pokračovala v běhu. Netušila, kam běží ani proč. Vě-děla jen, že nesmí přestat.

Už jen kousek a připojíš se ke mně.

Zorné pole se jí rozmazávalo, dokud z okolí nezbyla jen jedna velká šmouha. Ucítla tu známou pachut' krve. Větve ji šlehalý do obličeje a zanechávaly po sobě krvavé šrámy. Vběhla kamsi do houští. Prodí-rala se skrz listoví, jenže najednou ji cosi popadlo za rukáv a stáhlo zpátky. Nemohla se tomu nijak bránit, byla příliš zesláblá.

Temnota v podobě mravenčení se jí rozrůstala do celého těla. Pohl-covala každou její buňku, až žádná nezůstala nedotčená.

Každý v síni utichl, když se Davron vrátil do jídelny a usedl na své místo k lesklému stolci. Přestože ho všichni ještě před malou chvílí pomlouvali a zpochybňovali jeho rozhodnutí (a to i před jeho rodinou), nikdo se neodvážil mu to říct do očí.

Davron totiž patřil mezi tehdejší nejlepší bojovníky celého tajemnictví. V boji s holí byl téměř neporazitelný, avšak Elezio, jeho nejstarší syn, ho pomalu, ale jistě doháněl. Davron si v mládí prošel tvrdým výcvikem a od svých synů nečekal méně; pokud chtěli jednou zdědit *Beyakesh*, museli ho každý alespoň jednou porazit. To se však zatím ani jednomu z nich nepodařilo, i když Elezio neměl od výhry daleko.

Keyr pod stolem nervózně poklepal nohou. Tarya přece odešla společně s otcem a měla se už dávno vrátit, tak kde vězí?

Davron se rozhlédl po jídelně a než se pustil do jídla, každého z přítomných přeletěl svým nesmlouvavým pohledem. Oči měl lehce narudlé, což způsobovalo nadměrné užívání *khanej*. Už zase pil.

Chudák Tarya. Co ji tak mohlo zdržet?

„Magne, bratře, ujmeš se dnešní modlitby?“

Magna to očividně zaskočilo, ale nic proti tomu nenamítal. Potěšilo ho to. Davron ovšem nedělal nikdy nic z lásky k druhým, musel v tom sledovat nějaký postranní úmysl. Jenže v tomto případě nebyl jen asi způsobit k tomu, aby v tomto stavu vedl modlitbu.

Všichni se chytli za ruce a Magnus spustil svým kazatelským hlasem: „Ó Prvotvůrce, požehnej nám i našim lidem svými dary a očisti náš lid svým posvátným plamenem od všech prohnílostí. Zbav nás divoženek...“

Keyr místo toho, aby se soustředil na modlitbu, těkal očima po síni a tu a tam se zadíval na dveře ve víře, že se v nich brzy zjeví jeho sestra. Nezdál se však být jediný, koho Taryina nepřítomnost zanechávala neklidným. Teta Mell ho upřeně pozorovala svýma ledovýma,

neúprosnýma očima. Zavrtávaly se mu pod kůži, jako by mu viděly přímo na dno duše.

„Víš, kam šla?“ tázala se, aniž k ní kdokoliv vzhlédl a napomenul ji za narušení modlitby. Nikdo jiný ji totiž neslyšel. Její melodický hlas se mu ozýval v hlavě jako v jeskyni, dorážel na něj, až ho donutil vytěsnit okolní svět. Zalehly mu z něj uši.

„Netuším, *ameh*, naposledy byla přece s Davronem. Proč?“

„Ta dívka neví, s jakými silami si zahrává. Není sama. Cítím tu temnou přítomnost, která se kolem ní vznáší, až sem. *Najdi ji a přiveď ji zpět.*“

V ušních bubíncích mu podivně luplo, dolehl k němu už jen konec modlitby. Keyr bezmyšlenkovitě vstal, došel za otcem, jenž se pustil do pečeného páva, a naklonil se blíž, aby se jeho slova nedostala k nikomu jinému.

„Promiň mi mou drzost, že tě ruším při jídle, Davrone-*vadhi*, ale nevíš, kde je Tarya?“

Davronův brunátný obličej ještě víc zrudl, rozzuřeně zatnul čelist. „Řekl jsem jí, ať se vrátí sem! Měla být tady!“ Jazyk se mu motal a z úst mu táhla nasládlá vůně *khanej*. Jeho požívání bylo během roku zakázané, ale velezvěst měl očividně své zásoby, jichž se nehodlal vzdát. Kromě výkyvů nálad (od otravného veselí až po nekontrolovaný, výbušný vztek) způsoboval *khanej* taky dezorientaci a dočasnou ztrátu paměti. „*Strazari!*“ zvolal na Eleziovy společníky. „Prohledejte hrad a přiveďte Taryu zpět!“

Vojáci se zvedli a vyrazili z jídelny. Keyr se vydal za ostatními – chtěl jim pomoci s hledáním a dohlížet na ně, aby Taryu příliš nezřídili –, když vtom ho někdo popadl za paži. Přestože byl stisk slabý, nemohl se té osobě vytrhnout. Otočil se. Držela ho teta Mell.

„Na hradě není. Hledej venku v zahradách.“ Sevřela jeho paži naléhavěji, až se mu její dlouhé nehty zaryly do kůže. „*Než ji přivedeš zpátky, zaved' ji na to místo pod vodopády.*“

Moc dobře věděl, které místo měla na mysli. Podrobil se jejímu povelu. Nikdy se jí nevzpíral. Bez přemýšlení vyběhl z jídelny protějšními dveřmi a zamířil skrz křídlo s Mellinou věží do venkovních zahrad.

Přestože nebyl nijak dobrým stopařem, Taryu by dokázal vysledovat i amatér; zanechávala za sebou pošlapané záhonky s měsíčními lilie-
mi, udusanou hlínu a polámané větve mezi keři. Prohnala se zahradou,
jako by ji něco nahánělo. Utíkala jako o život.

Když ji Keyr dohnal, popadl ji za paži. Nechtěl ji vylekat, ale potřeboval, aby zastavila, Tarya se mu vytrhla a spadla přímo do bláta. Sbalila se do klubíčka, jako by ji nezajímalo, že se válí na zemi, a hrudník se jí divoce nadzdvíhal. Dostala záchvat úzkosti. Keyr tyhle stavy znal, sám se s nimi musel naučit vypořádat. Ale Tarya na to nebyla sama, měla jeho. Přiklekl k ní, chytl ji za ruku a začal ji hladit po zádech. Z nosu a uší se jí řinula inkoustově černá tekutina.

Věděl, že nic víc než útěchu jí teď poskytnout nemohl – možná kromě vedení. „Taryo, dýchej se mnou. Nádech,“ zhluboka se nadechl. „Výdech,“ dořekl při výdechu.

Tarya ho nevnímala, ruce se jí klepaly a své horečnaté oči upírala nepřítomně někam za něj do korun stromů.

„Taryo, musíš dělat co já. Slyšíš?“ Lehce s ní zatřásl. Zamrkala a zorničky se jí opět smrskly, její dech byl ale stále nepravidelný.

„Pojď ještě jednou: Hluboký nádech.“ Společně nasáli do plic vzduch. „Hluboký výdech.“ Vyfoukli ho ze sebe, přičemž si hleděli do očí a drželi se za ruce. „Výborně, vedeš si skvěle,“ pochválil ji.

Několikrát to zopakovali, dokud se jejich dech nesladil a jejich srdce nebila současně. Tarya se soustředila pouze na něj a na nic jiného. Temnota kolem ní se začala stahovat, dala se na ústup. Tarya se při posledním výdechu uvolnila v ramenou – dokonce přestala křečovitě mačkat jeho ruku. Jako by všechnu úzkost vzala voda. Jakmile z ní vyprchala, dostavila se únava.

Hlava jí na krku ztěžkla. Opřela se o Keyra, který ji hladil po zá-

dech. Ten jí pak pomohl na nohy a přidržoval ji, zatímco se proplétali houštím. Tarya neměla ponětí, kde jsou. Věřila mu, že ji odvede pryč. Pryč od všech těch lidí, od otce.

„Kam jdeme?“ odvážila se po chvíli zeptat.

„Zpátky,“ pronesl láskyplně, v jeho hlase byla patrná lítost. „Taryo, musíš se vrátit. Desa tam na tebe bude čekat, až se probere.“

„Ne, já... nemůžu.“ Hrudník se jí divoce vzdouval, začínala zase mělce dýchat.

„Desa už přišla o svou matku. To chceš, aby přišla i o sestru? To ji chceš opustit?“

„On mě chce provdat, Keyre. Nemůžu odjet na pevninu, musím zachránit matku. Ona potřebuje mou pomoc.“

„Lucrezia je dospělá, dokáže se o sebe postarat sama.“

„Pořád bych tu nechala Desu samotnou. Je raněná, potřebuju vědět, že je v pořádku.“ Stiskla ho pevně.

„Do svatby nám stále zbývá několik úplňků, něco do té doby vymyslíme.“ Oplatil jí stisk. „Přijdeme na to, co vás napadlo a jak ospravedlnit Crezii, slibuju.“

Tarya váhala, ale pak souhlasně přikývla. Pokračovali v chůzi; Keyr ji podpíral a ona se za ním vláčela. Nejspíš si zvrtila kotník. Zvykla si na horší bolest; zatnula tedy zuby a přinutila se jít dál. Kráčela hrdě po Keyrově boku. Zatímco se prodírali houštím, ani jednou si nestěžovala. To on určoval cestu. Tarya to tu na rozdíl od něj neznala, připadalo jí však, že se od *Beyakesh* spíš vzdalují. Rozhlédla se kolem sebe. Nad hlavami jim ševalilo listí a mezi větvemi poletovala drobná světýlka připomínající bludičky. Panovalo tu překvapivé ticho a klid, z dálky znělo jen jemné zurčení vody. Nic povědomého.

„My nejdeme k *Beyakesh*?“ podivila se.

„To se tam teď chceš vrátit?“ oplatil jí to. „Davron za tebou vyslal *strazari*. Hledají tě všude možné po hradě. Až zjistí, že utekla ven, budeš se potřebovat schovat. A já znám přesně to pravé místo. Uvidíš, bude se ti líbit.“

Jeho divné chování jí nedávalo smysl. Sám jí přece řekl, že ji vede zpátky. Ale nic na to nenamítla. Keyr měl pravdu; když ji nenajdou,

půjdou po ní venku. A ona si moc dobře pamatovala jejich hrubé zacházení. Raději tu přechká s Keyrem a pak se vrátí do *Beyakesh* po svých, až to vyšumí.

Jak se přibližovali k místu, kam ji Keyr vedl, zurčení vody přecházelo v souvislý hukot, porost řídla a cvrkot brouků ustával. Musel ji dovést až k vodopádům.

„Připravena?“ Zvedl tázavě obočí. Aniž mu odpověděla, Keyr odhrnul větve stranou a odhalil tak dechberoucí výhled na vápencové útvary, po nichž stékala voda do kulatých, sněhově bílých jezírek. Nad vodopády se tyčil altánek porostlý tmavě modrým břečťanem s podivnými srpkovitými listy.

„Co na to říkáš?“ zeptal se, jakmile došli až k altánku nad vodopády. Oči mu radostně jiskřily.

„Je to... nádhera,“ vykoktala užasle, nemohla se vynadívat na jezírka pod nimi. „Jak jsi to místo našel?“

„Žít s Melluzihn a Davronem pod jednou střechou je dost těžké, zvlášť když mě má teta Mell neustále na očích. Potřeboval jsem něco jen pro sebe. Místo, o kterém nikdo jiný neví, že existuje.“ Rozpřáhl ruce v gestu, jako by jí chtěl altánek představit. „A tak jsem našel tohle.“

Tarya přejela prsty po sloupu, okolo nějž se omotával měsíční břečťan. Ačkoliv slunce už zašlo a vzduch byl syrový, sloup na dotek hřál, jako by pohlcoval měsíční světlo.

Je vyroben ze stejného materiálu jako Beyakesh, došlo jí. Měsíční kámen totiž pohlcoval světlo a přeměňoval jej na teplo, proto ani v zimě nemusel být hrad vytápěn. *Wezhirové* si s jeho výstavbou dali hromadu práce.

Nenuceně se opřela o sloup, kůži měla celou prokřehlou. Tělem jí pomalu prostupoval chlad.

Povzdechla si. „Nevím, co si počít.“

„Nějak se to vysvětlí,“ položil jí ruku na rameno. „Zítra zajdeme za otcem a přimějeme ho, aby ty zasnuby zrušil.“

„A jak toho hodláš docílit?“

Zdál se být pevně rozhodnutý. „Mell se tě zastane.“

Překřížila si ruce. „Tím si nemůžeš být jistý.“

„Jsem si jistý. Vím to, věř mi.“

Zaváhala. Jemu věřila, jenže o tetě Mell to říct nemohla. Připadalo jí, že ji nemá ráda. „Dobře,“ zamručela zkroušeně.

„Uvidíš, všechno dobře dopadne.“ Zazubil se na ni. Ledabyle si pročísl zlaté kadeře, které mu ve svitu měsíce okolo hlavy tvořily svatozář. „Chtěl jsem ti ještě něco ukázat, ale už je dost pozdě. Nechme to na jindy. Musíš jít spát, abys byla na zítřek odpočatá.“

„To nemyslíš vážně! Už jsi to nakouzl, nemůžeš to jen tak zahodit.“

„*Strazari* to hledání museli dávno vzdát. Vrátime se, všichni o tebe mají starost.“

„Jsi jako otec!“ ujelo jí.

Keyr zkoprněl. Uhnul pohledem a úsměv na rtech mu zamrzl. Tarya si v duchu vynadala, jenže vzít zpět to nemohla, urazila ho. „Mluví z tebe *ruya*,“ odvětil příkře.

„Skoro nic jsem nevypila.“

„To zní jako něco, co by řekl někdo, kdo toho vypil až moc,“ odfrkl si pobaveně. Chtěla protestovat, ale zapotácela se. Keyr ji ale chytil a podepřel, aby neupadla. To ji rozesmálo. Keyr se to snažil brát vážně, ale nakonec to v sobě neudržel a vyprskl smíchy. Tarya netušila proč, ale celé jí to přišlo neskutečně vtipné.

Najednou se zvedl vítr, až zaševalilo listů. Keyr zvážněl a obrátil se k houštím, odkud vyšli.

Taryi přejel mráz po zádech. „Keyre, děje se něco?“

Kolem nich se prohnal poryv větru, jenž s sebou nesl kvílení dorážejících na jejich ušní bubínky. Tarya si zacpala uši, aby kvůli tomu pištění neohluchla. Keyr se ohnul v pase, jako by se mu z toho zvuku dělalo nevolno, a chytl se za hlavu.

„*Zaved' ji tam. Zaslouží si to vědět.*“

„Co to bylo?“ škytla. Hlava jí třesla, až si myslela, že se jí rozskočí. Její bratr ji však nevnímal, stále se předkláněl a křečovitě se držel zábradlí.

„Haló, Keyre!“ šťouchla do něj jemně, zatímco se s ní všechno točilo. Ten zvuk se jí zavrtával do mozku, až jí přišlo, že se rozpouští na kaši. „Kam mě máš zavést? Co si zasloužím vědět?“

„Ty to taky slyšíš?“ procedil skrz zuby a opřel se zády o sloup. Těžce oddechoval, jako by pro něj bylo mluvení náročné.

Tarya se tomu podvolila. Nemohla se nadále dívat na Keyrovo trápení, chtěla ho ušetřit. Podlehla tomu hlasu, přestože to v ní zanechalo neblahý pocit, že je něco příšerně špatně. Ihned nato kvílení ustalo, luplo jí v uších a svět se s ní přestal točit.

Co to sakra bylo?

„Proč? Neměla bych snad?“ podivila se.

„Ne,“ zasípal, „já jen... většinou to slyším jenom já.“ Otřepal se, nejspíš se z toho teprve vzpamatovával. „Pojď. Máš pravdu, slíbil jsem ti, že ti to ukážu. Tohle zdaleka není všechno.“

Tarya tiše následovala Keyra, jak sestupovali po kluzkých schodech okolo vodopádů. Mysl měla jako peříčko; nikdy v životě se necítila tak zvláštně. Jako by se vznášela na růžových obláčkách.

Nikdy v životě se neopila. *Ruyou* ani ničím tvrdším.

Nevzpomínala si, co tam vlastně dělá. Věděla jen, že musí jít za Keyrem. Ta zvědavost jí nedala odpočinku.

Schůdky vytesané do skály se stále zužovaly a stáčely se někam za vodopád. Neviděla, kam vedou, ve výhledu jí bránila opona z vody. Projít vodopádem nešlo, pokud nechtěli riskovat, že je ten proud smete dolů ze skály. Keyrovi to však, jak se zdálo, nedělalo starosti. Neo-hroženě kráčel vpřed, jako by ho nic nemohlo zastavit.

„Keyre, stůj!“ hlesla za ním, jenže hukot vody všechno přehlušil. „Vždyť tě to strhne dolů!“

Namísto, aby se zastavil, vkročil do vodní clony, jež se před ním rozhrnula a rozptýlila se jako kouř. Taryu snad šálil zrak. Přisahala by, že ten vodopád tam ještě před chvílí byl. Doslova cítila, jak jí kapky ulpávaly na kůži a šaty nasakovaly vlhkost. *Ale tohle...*

Asi jsem neměla pít tolik ruyi.

Pospíšila si a prostoupila clonou za Keyrem dřív, než si to ten vodopád rozmyslí a zase se zhmotní. Chladný noční vzduch ztěžkl, škrábal jí v krku. Připadalo jí, že překročila nějakou hranici a ocitla se ve zcela novém světě. Páchlo to tu, jako by poblíž vyvěral sirný pramen. Trvalo

jí, než přivykla tmě, ale jakmile se rozkoukala, poznala, že se nachází v obrovské rozlehlé jeskyni, jejíž stěny zdobily tajemné rytiny. Přejela po nich prsty. Byly stejně složité jako ornamenty na obrovských *yaz-kridových* dveřích v jídelně. Bosá chodidla jí šimral mechovitý porost, jenž se při doteku zachvěl a slabě zaskvíl.

„Kde to jsme?“ Sehnula se k zemi a jemně mech pohládila, jako by se chtěla přesvědčit, že se jí to nezdá. Nezdálo. Nemohla za to ani *ruya*, jež jí lezla na mozek. Opravdu se to dělo. Utvrdil ji v tom mech, který se v odpovědi na její dotek rozechvěl a vyslal vlnu světla ke krápníku, z něž vyrůstala podivná květina. Její okvětní plátky na to zareagovaly. Jeden po druhém se rozevíraly, dokud květina nerozkvetla a nevypustila do ovzduší několik svítivých pylových zrn. Jeskyni zaplavila přesládlá vůně, přebíjející siričitý puch.

„Nehýbej se,“ sykl na ni Keyr.

Udiveně se na něj obrátila se zdviženým obočím.

„Je to snovoňka,“ vysvětlil. „Nesmíš vdechnout její pyl.“

„Snovoňka?“ zopakovala nevěřícně. Matka jí často vyprávěla pohádky, v nichž vystupovaly různé nadpřirozené bytosti jako divoženky, jezenky nebo právě snovoňka. Podle Crezie šlo o vzácnou květinu, která dokázala lidem vyjevit to, co potřebovali vidět nejvíce. Šlo o jeden z mírumilovnějších příběhů, neměla proto důvod se jí bát.

„Nikdy jsem žádnou takovou neviděla.“ V jantarových očích jí zaskřílo a zaujatě vykročila k rozkvétajícímu poupěti, aniž dbala na Keyrovo varování. „Myslíš, že mi ukáže, co je s Crezií?“

Keyr ji chytil za paži a pokusil se ji strhnout zpátky, když vtom se mech znovu rozechvěl a jedno zrníčko vylétlo jejich směrem. Razilo si cestu přímo k Taryi, jako by jej něco navádělo. Sledovala, jak zrnko pluje vzduchem; už jí málem vletělo do nosu, kdyby před ní Keyr hrdinně neskočil a nezachránil ji. Vdechl ho. Zakuckal se a opřel se o stěnu jeskyně. Vypadal, že se musí zapírat, aby se udržel na nohou.

„Keyre, co ti je?“ vyjekla.

Místo odpovědi se však se zívnutím sesul k zemi. „Musíš se odsud dostat. Není to bezpečné, snovoňka...“ jeho poslední slova se ztratila v dalším zívnutí. Obětoval se pro ni.

„Snovoňka co?“ Zatřásla s ním, chtěla ho vzbudit.

Snažil se jí to zopakovat, zatímco podléhal účinku pylu, jenže z úst mu vyšlo jen nesrozumitelné mumlání. Hlava mu klesla.

„Keyre.“ Naposledy s ním zatřásla, leč marně. Neprobral se.

Zmiz odsud!

Těkala pohledem mezi východem z jeskyně a Keyrem. Bála se o svého bratra, ale ještě víc se bála, co by se mohlo stát, kdyby se jí ho nepodařilo z jeskyně vytáhnout a snovoňka by dostala i ji.

Amulet tě ochrání, probleskla jí myslí Creziina slova.

Obrátila se na Keyra, který tiše podřimoval opřený o stěnu. Něco na něm jí nepřipadalo v pořádku; jeho spánek se zdál zvláštní, umělý. Nemohla ho tam takhle nechat.

Amulet ochrání nás oba, zatvrdila se a sehnula se pro Keyra. Pokoušela se ho zdvihnout ze země, jenže, jak se ukázalo, nebyl tak lehký jako Desa. Tarya napnula všechny svaly. Stálo jí to velké úsilí, aby s ním pohnula jen o píd', přesto se nevzdávala.

Z puklin jeskyně se vynořily tmavě modré liány a omotaly se okolo Keyrova krku a paží. Táhlly ho k sobě a stahovaly ho hlouběji do útrob jeskyně. Tarya se zapřela pevně o zem, až měla pocit, že se jí paty zarývají do kamene. Vyhrávala. Keyr se pomalu posouval směrem k ní. Ale ta rostlina jí nechtěla výhru přenechat; z puklin vystřelily jako hadi další tlusté úponky a omotaly se Keyrovi okolo nohou. Břečťan se po něm lačně sápal a pomalu získával převahu nad Taryou. Ta se s ním však urputně přetahovala o svého bratra, dokud se vyvrtnutý kotník nepřihlásil o slovo a Keyr jí nevyklouzl ze sevření. Pustila ho a s tvrdým nárazem přistála na rozbolavěléou kostrč a při tom sledovala, jak Keyr mizí hluboko v jeskyni. Hlasitě zaklela, načež jí do úst vletělo světélkující zrnko.

Rozkašlala se hned, jak ho vdechla. To zrnko však nechtělo ven – zadrhlo se jí v krku, jako by tam zapustilo kořeny. Na jazyku ucítila přesládlou pachut', z níž se jí podlomila kolena. Zapotácela se a přidržela se stěny. Pokoušela se dostat k východu, jenže její vlastní tělo jí najednou připadalo cizí. Neposlouchalo ji. Končetiny měla zdřevěnělé, vůbec s nimi nemohla hýbat, a tak se bezvládně zhroutila na

mechový koberec. Zapřela se a zaryla do mechu prsty. Chtěla se odtud odplazit. Přidušeně vyjekla, když ucítla, jak se jí dotklo cosi studeného a slizkého. Vzalo ji to za lýtko a trhlo to s ní zpátky. Prsty, jež křečovitě zaráývala do mechu, jí povolily a než se nadála, stahovalo ji to hlouběji do jeskyně.

Hlupačko! Měla jsi odsud zmizet, dokud jsi mohla.

Kapitola 4

Keyr si promnul oči. Seděl ve zdobeném kočáře, v němž často jezdíval se svým bratrem Eleziem zaskakovat za jejich otce do Morhávenu. Jejich kočí se zkušeně proplétal klikatými, nerovnoměrnými ulicemi města.

Jakmile dojeli na náměstí, Elezio se vyklonil z okna a začal mávat na kolemjdoucí. Ti ho vítali s nadšeným výskotem a jásotem.

Keyr si nahlas povzdechl a raději od něj odvrátil zrak.

Díval se z vozu, jak chlapci vyvěšují barevné stuhy na větve stromů a na šňůry natažené mezi domy – každá z budov byla jinak vysoká, ale všechny měly jedno společné: jejich spodní část tvořil pevný kamenný základ, jenž dokázal odolat velkým vlnám a silným poryvům větru. Přestože byl Morháven obehnán hradbou, občas byly vlny tak vysoké, že se přelily přes ni a zaplavily město.

Náměstím váł mořský vítr a vytrhl chlapci jednu stuhu přímo z rukou. Keyr vystrčil ruku z okna. Chtěl zkusit, jestli ji chytí. Hmátl po stuze. Zachytil ji mezi prsty, jen tak tak mu neuletěla.

S ruměncem ve tvářích vzhlédl k chlapci, jenž tu stuhu upustil – nemohl být o moc mladší než Keyr. Uličnický na něj mrkl a Keyr zrudl jak rak. Sklouzl očima k červené stuze. *Červené*. Šlo o tradici, kterou ostrované přejali od lidí z pevniny. Každé z barev byl přisuzován jiný význam: zelená pro hojnost, žlutá pro radost a veselí, bílá pro očistný Plamen Prvotvůrce a červená pro lásku a vášeň. Lidé si je věšeli na domy a do ulic podle toho, co zrovna chtěli přilákat do svého obydlí,

nebo si je předávali mezi sebou. Keyr vytušil, že to, že ten kluk upustil červenou, nebylo jen tak – tu barvu si darovali milenci.

Tváře mu zahořely studem. Vmáčkl se do rohu kočáru, v ruce žmoulal onu rudou stuhu. Nechal si ji. Věděl, že by neměl – že by ho za to otec mohl vyhodit na ulici –, ale přesto tomu pokušení nemohl odolat. Vrazil si stuhu do kapsy, aby ji Elezio nezahlédl.

Náhle ho přepadl pocit, jako kdyby tohle už jednou prožil.

Neproběhl den prvorozených před několika úplňky?

Hlavou mu projel záblesk vzpomínky na Selyanu bezvládně ležící na zemi, zbrocenou vlastní krví a potem. Kolem ní se seběhl hlouček zvědavců oděných do slavnostní *salyunky* sestávající z bohatě vyšívané tuniky a pruhů z poloprůsvitné látky okolo ramen.

Hrdlo se mu stáhlo. *Ne, tenhle den ne. Není to skutečné.*

Svět se s ním zatočil a obraz se mu rozvlnil, jako by byl na moři. Udělalo se mu špatně. Do úst mu vletělo cosi svítivého, což ho probralo. Rozkašlal se. Slaný mořský vzduch nahradila sladká vůně, jež si pohrávala s jeho myslí. Zhlédl, jak se po něm plazí liána. Když ale znovu zamrkal, viděl jen Elezia, jak ho pobízí, aby vylezl ven z kočáru.

„Jsi v pohodě, bratře? Potřebuješ pomoci ven?“

„Ne, díky,“ ohradil se. „Zvládnou to sám.“ Věděl, že kdyby jeho pomoc přijal, ještě několik dní by si z něj utahoval.

„Nevypadáš moc dobře. Jsi si jistý, že na tu schůzku chceš jít? Zvládl bych to –“

„Ne!“ vyjel na něj. „Jsem v pohodě. Opravdu.“

Elezio pokrčil rameny a vyrazil k molu. Keyr vylezl z vozu ven, dohnal svého bratra a upravil si oblečení. Chtěl před vyslanci z pevniny vypadat reprezentativně.

Než vkročil na molo, v dálce spatřil velkou loď pohupující se na neklidném moři. Ze stěžňů vlály rudé vlajky, v jejichž středu se kroutil posvátný červ, *Yilankay*. Jednalo se sice o hříšného zplozence Prvotvůrce, který neměl daleko od divoženek, avšak obyvatelé pevniny ho oslavovali, neboť na jeho ostatcích vznikla pevnina. Podle pověsti založili na jeho kostech první osady a na jeho těle vyrostlo celé tajemnictví.

Solí pokrytá prkna se prohýbala pod jejich vahou, jak společně kráčeli k velké obchodní lodi. Vojáci vynášeli z podpalubí těžké bedny plné cizokrajného koření jako šafrán, kardamom a kurkuma a na všechno z přídě dohlížela podsaditá žena s rukama za zády. Jakmile je zahlédla, pokynula dvěma vojákům a důstojně sešla za nimi dolů.

Keyra v nose štípal mořský vzduch. Čím víc se blížili k lodi, tím víc jim vítr neúprosně šlehal do tváří, dokud nestanuli před tou přísně vyhlížející ženou. Vlasy měla stočené do úhledného drdolu a na sobě modrou námořnickou tuniku.

„Jestli to není Keyr!“ zasmála se vyslankyně hrubším hlasem a pobaveně spráskla ruce. „Davron je zaneprázdněn svými *povinnostmi*, předpokládám.“ Vyznělo to sarkastičtěji, než nejspíš zamýšlela.

„Předpokládáte správně,“ uklonil se Keyr, jak ho to teta Mell učila.

„Prosímte, na takové formality si nepotrpím. Vždyť mě znáš!“ podala mu ruku na přivítanou. Vypadala, jako by ho nejraději objala, ale to by překračovalo všechny zásady vybraného chování.

„Mám tu dnes i svého bratra. Davron trval na tom, abych ho vzal s sebou, ať se něco přiučí, když má jednou zdědit *Beyakesh*.“

„Já si říkala, kdo je ten fešák vedle tebe,“ zasmála se bujaře a šťouchla do Keyra.

Keyr potlačil úsměšek a obrátil se na svého bratra. „Elezio, tohle je Satra, vyslankyně z pevniny.“

„Vlastně už velvyslankyně,“ opravila ho a ukázala na svou hrud', kde se jí leskla pětice čtyřcípých hvězd.

„Páni, tady někdo povýšil,“ poznamenal Keyr a kývl k nové hvězdě, jež od posledně přibyla. „Gratuluju.“

Satra mu věnovala nenucený úsměv a nahnula se k Elezioví. „Jsem Satra, velvyslankyně Prvotaje, svrchovaného vládce pevniny a Půlměsíčních ostrovů,“ představila se a na přivítanou k němu natáhla svou ruku.

Elezio civěl na Satřinu nataženou ruku, jako by nikdy v životě žádou neviděl. Nakonec se rozhodl napodobit Keyrovu elegantní úklonu; dotkl se čelem hřbetu její ruky a lehce zavrával. Odkášal si a znovu se narovnal.

Keyr si povzdechl. Žena k němu sjela pohledem, nepatrně jí zacukaly koutky a stáhla ruku zase zpátky.

„Moc nás mrzí, co se stalo na minulé Radě,“ spustila Satra tentokrát naprosto vážně. Diplomatically. „Prvotaj si nepřeje nijak zpřetrhat obchodní svazky s Dorůstajícím ostrovem, jenže rozhodnutí Rady nemůže zvrátit. Trhlina komplikuje obchodní cesty a ostatní velezvěsti vidí jako snazší možnost vás odstříhnout od tajemnictví.“ Ohlédla se za sebe, kde z kajuty zrovna vyšel vysoký muž obklopený vojáky ve speciální šupinaté zbroji. „Proto jsem dnes nepřijela sama, doprovází mě *ashvaran*, synovec Prvotaje, se svými světloňoši. Doufáme, že nás váš otec přijme, máme pro něj nabídku, která se neodmítá.“

Když to dořekla, světloňoši kolem nich vytvořili ochranný kruh a ti vzadu se rozestoupili, aby dovnitř vpustili toho vysokého muže s měděnou pletí a havraními vlasy, které se na poledním slunci leskly jako ten nejtemnější *yazkrid*.

Muž, o němž Satra mluvila jako o *ashvaranovi*, sjel oba bratry svýma uhlově černýma očima, v nich se zračila divokost, přestože se na venek jevil odměřeně.

„Představuju vám *ashvarana* Loryana,“ pronesla slavnostně Satra, „synovce stávajícího prvotaje a syna bývalého prvotaje – nechť je mu zem lehká.“

Loryan si pročísl své tmavé kadeře a lišácky se na ně usmál. Těsná modrá tunika mu obepínala širokou hrud' i silné paže a zvýrazňovala všechny jeho přednosti. Čišely z něj důstojnost a respekt.

Keyrovi vyschlo v krku. Naráz zapomněl na slušné mravy a veškeré zásady vybraného chování. *Ukloň se. Musíš se mu uklonit.*

Keyr ovšem znehybněl, mozek se mu zasekl. Nemohl uvěřit, že před ním stojí *ashvaran* – muž, který měl hned po prvotaji nejvyšší hodnost v celém tajemnictví. Krom toho o něm kolovaly zvěsti, že prošel výcvikem světloňošů – elitních vojáků s neobyčejnými schopnostmi, jež jim umožňovaly plnit jejich povinnost: zbavit svět havěti, jako jsou divoženky, a sloužit do smrti prvotaji. Cech světloňošů se dělil na mnoho odnoží. Někteří se stali žoldáky, jiní zase sloužili jako osobní stráž panovníka a jeho rodiny, každý z nich měl však společné jedno:

vychovali je a vycvičili v pevnosti zvané *Zorva*, jež nenesla zrovna přívětivou pověst.

Pokud byly zvěsti o *ashvaranovi* a jeho výcviku pravdivé, pak žádou ochranku ani nepotřeboval. Přesto je doprovázela početná družina. *Asi jde o nařízení prvotaje*, pomyslel si Keyr.

Loryan k němu přistoupil a podal mu ruku. „Ryan, těší mě. A tvoje jméno je...?“

„Keyr,“ kuňkl. „Jsem Keyr.“

Loryan – tedy Ryan – se k němu naklonil blíž, až mohl detailně spatřit brož s rodovým erbem, již měl připnutou na prsou. „Rád tě poznávám, Keyre.“ Jeho přízvuk propůjčoval jeho slovům smyslný podtón. Keyr cítil, jak rudne v obličeji. Tohle už přece zažil. Zase ten pocit. Raději tedy odvrátil svůj zrak. Pak znovu ucítil závan té nasládlé vůně. Opět měl ten divný pocit, že už tohle jednou zažil.

Stolec v jídelní síni překypoval jídlem, Davron nechal na počest *ashvarana* uspořádat velkou hostinu o několika chodech. Ryan se však ještě neukázal.

Mell ho nedočkavě vyhlížela a přitom Keyra propalovala pohledem. Ten se sesul hlouběji do židle. Z jejího kamenného výrazu nešlo vyčíst, zda ji *ashvaranova* přítomnost těší, nebo jí vadí.

Davron si hrál s příborem; ťukal jím do prázdného stříbrného talíře a sem tam o něj zaskřípal. Šlo na něm poznat, že je taky nervózní. Jakkak taky ne, když tohle jednání mělo rozhodnout o budoucnosti nejen *Beyakesh*, ale i celého Dorůstajícího ostrova.

Jen Keyr seděl nehnutě. Dokázal se navenek ovládat, ale žaludek měl stažený, že by nesnědl ani sousto.

Ozvalo se další zaškrábání příboru. Tentokrát to Selyana nevydržela a překryla Davronovi dlaň tou svou. „Lásko,“ zanotovala svým jemným hlasem, „tím, že to stříbro zničíš, čekání neurychlíš.“

Davron upustil *vhantzi* a ten s rachotem spadl na podlahu. Selyana si povzdechla.

„Tvůj otec toho má teď hodně, nese na svých bedrech osud celého ostrova,“ pohládila ho matka po jeho zlatých kadeřích, jako to dělá-

vala, když ho otec udeřil. Keyr si myslel, že z těch časů, kdy ho otec mlátil a nazýval to výchovným opatřením, už vyrostl. Že oba dospěli.

Zdvihl hlavu k Selyaně, pravou tvář mu hyzdila velká narudlá podlitina. Když u něj Davron našel tu rudou stuhu, začal ho vyslýchat. Keyr zarytě mlčel, ale pod pohrůžkou, že z něj pravdu vymlátí, mu to prozradil. Otec se rozzuřil a uštědřil mu ránu holí do tváře. Možná kdyby ho nechal, aby to z něj vymlátil, nezůstala by mu po tom modřina na viditelných místech.

„To ho neopravňuje, aby se tak choval,“ hlas se mu třásl. Oči mu slzely. Nebrečel, ale neměl od toho daleko. „Začal zase pít.“

„Doufáme, že ho to přejde, až se to vyřeší,“ odvětila a pohládila ho naposledy po vlasech. „A teď už pojď, za chvíli bude připravený oběd.“

Keyr se svou ránu pokoušel zakrýt, ale moc se mu to nepovedlo, jelikož mu na tváři vyrašila fialová modřina.

„Kde jsou? Tvrdili, že jim po dlouhé cestě z pevniny vyhládlo.“ Davron odsunul židli a prudce vstal. „Zajdu za nimi.“

Selyana se po něm ohlédla, její lokny jako sluneční paprsky za ní jen zavlály, ale nic proti jeho odchodu nenamítla. Věděla, jak umí být krutý a násilnický, když chce.

„Ne!“ zahřměla Mell. Keyr by přísahal, že jí v těch jejích ledově modrých očích zaplálo. „Nehodí se, aby je popoháněl velezvěst.“

„Mell má pravdu, lásko, měli bychom počkat. Třeba jen zabloudili.“

„Nenechám je samotné bloudit po hradě. Už tak tu mám špehů až dost.“

„Co kdyby za nimi zašel Keyr?“ navrhla Mell. „Diplomacie mu jde, učil se od těch nejlepších.“

Keyr nasucho polkl.

Davron si ho přeměřil pohledem. „Dobře. Ale ať si mě nepřeje, jestli se vrátí bez *ashvarana*.“

Keyr jednoduše kývl, beze slova odešel z místnosti a zamířil do křídla pro návštěvy. Viděl to jako příležitost ukázat svému otci, že se v něm mylí. Že není k ničemu. Sice ho zklamal, ale mohl to odčinit. Mohl všechno napravit.

Keyr bloudil spletitými chodbami *Beyakesh*. Přestože vyrůstal na hradě a znal každou chodbu, neměl ponětí, kam jde. Hlava se mu točila a v uších mu zvonilo. Musel se přidržovat stěn, aby neupadl.

Co se to děje?

Otec ho možná udeřil do hlavy víc, než zamýšlel.

Zastavil se, aby popadl dech, a opřel se o stěnu. Nadechl se a pokračoval dál. Nohy ho samovolně provázely běloskvoucími chodbami, aniž Keyr tušil, kam ho vedou. Jako by nad nimi ztratil kontrolu. Ještě několikrát zahrnul, dokud ho nohy nedovedly přímo před pootevřené dveře, za nimiž se ozývaly povědomé hlasy.

„*Poslouchej. Co slyšíš?*“ ozvalo se mu v mysli. Musel se zbláznit. „*No tak, soustřed' se.*“ Poslechl a nastražil uši.

Ten první hlas poznal, patřil Satře: „Mně se to taky nelíbí, ale už se s tím konečně smíř, nemůžeš odporovat svému prvotaji.“

„On není můj vládce! Ten umřel před deseti lety a s ním i má úcta k celému tajemnictví,“ opáčil Ryan. Keyr poznal jeho hluboký medový hlas, jenž nyní řezal jako nůž.

„To neříkej, nebo tě ještě někdo uslyší,“ sykla Satra. „Pevnina na nás spoléhá, že vyjednáme spojenectví.“

„Mně je nějaká pevnina ukradená,“ ohradil se. „Celý život poslouchám, jak bych měl žít a co bych měl dělat. Už mě to unavuje. Chci se v něčem konečně rozhodnout sám.“

„Ale tohle rozhodnutí není na tobě.“

Ozval se řev a tříštění skla. Keyr sebou trhl. Věděl, že by se měl jít podívat, jestli je Satra v pořádku, ale nechtěl se nachomýtnout k jejich ostré výměně názorů. Násilí měl pro dnešek už dost.

Náhle se prosvětlenou chodbou prohnal vítr šeptající: „*Schovej se, nesmí tě vidět.*“

Keyr skočil do nejbližšího výklenku a ukryl se za vysokou vápencovou sochu. V celém křídle pro hosty byly vystaveny předměty, které vyslanci dovezli Davronovi jako dary, a tvořily rozmanitou sbírku zbraní a dekorací. Zrovna tuhle dostal minule od Satry.

Měl by za nimi zajít a přivést je na oběd – všichni na ně netrpělivě čekali –, jenže se nemohl přimět zvednout.

„Nebudu si brát nějakou ušmudlanou holku z vesnice,“ ohradil se Loryan.

„Menuje se Catarya a dle našich zdrojů žije na vesnici se svou matkou a mladší sestrou,“ bránila ji Satra.

Tarya si má brát ashvarana? Tak tohle je ta nabídka?

„Vždyť to říkám! Nic o politice neví, nehodí se ke mně.“

„Ještě jsi ji ani nepotkal.“

„No právě! To je na tom to nejdívnější: nikdy v životě jsme se neviděli. To taky můžu jít na ulici a vybrat si náhodného kolemjdoucího.“

„Jen do toho,“ zasmála se. „Když to zažehná spory mezi velezvěsty a utvrdí to naše spojení, bránit ti nebudu.“

Ryan zaklel a vyšel z pokoje ven. Od příjezdu se nestačil ani převléct, na sobě měl stále stejnou královsky modrou uniformu s rodovým erbem.

„Proč prvotaj chce, abych si ji vzal?“ rozmáchl rukama.

Satra vyšla za ním, zatarasila mu cestu svou rozložitou postavou a překřížila si ruce na prsou.

„Dej mi jeden důvod, proč bych si ji měl vzít.“ Rty se mu zvlnily v sebejistém úsměvu.

„Tady ne, zalez zpátky.“

„Mně je to jedno, ať to klidně každý slyší! Nebo je to snad nějaké tajemství?“

Satra si znaveně promnula čelo. „Divé kmeny napadají jižní pohraničí. Kradou muže, vypleňují vesnice. Prvotaj si myslí, že Davron má něco, co by je mohlo nadobro zahnat.“

„Já věděl, že mu nejde o Dorůstající ostrov,“ uchechtl se.

„Jde mu o pevninu a její budoucnost. Záleží mu na jeho lidech – to z prvotaje dělá vladaře. Pokud se jím máš stát, musíš se tak začít chovat.“ Položila mu ruku na rameno. „Vládnout znamená vzdát se svobodné vůle a přinášet oběti za svůj lid.“

Ryan uhnul pohledem – Satra nejspíš udeřila na správnou strunu –, a pevně stiskl čelist. „Ještě jsem ani nedokončil svůj výcvik v *Zorvě*.“

„Prvotaje napadlo, že s tím přijdeš. Samozřejmě svůj výcvik dokončíš, a jakmile budeš mít vyřešené všechny povinnosti vůči své zemi,

vrátíš se pro Taryu. Máš čas do příštího dne prvorozených, do jarní rovnodennosti.“

„Děkuju,“ zamumlal.

„Mně neděkuj, je to prvotajův rozkaz,“ usmála se a ukázala na chodbu, odkud přišel Keyr. „A teď už běž, určitě se nemůžou dočkat, až je poctíš svou přítomností.“

Ryan bez dalších námitek vyrazil chodbou směrem k jídelně. Jakmile se dostatečně vzdálil, Satra promluvila: „Keyre, už můžeš vylézt. Víím, že tam jsi.“

Keyr se vyhrabal zpoza sochy, odkud poslouchal jejich rozhovor, a poupravil si pokrčenou *salyunku*. Než stačil z úst vypustit omluvu, něco ho nabralo takovou silou, až narazil zády o stěnu. V rameni mu z toho prudkého nárazu zakřúpalo.

Satra ho držela za límec a tiskla ho k chladné stěně. „Nic jsi neslyšel, je ti to jasné?“

„Jasně,“ zasípal. Její stisk ho dusil.

Zorničky se jí protáhly. Najednou se nedíval do lidských očí, ale do očí dravce. „Jestli se dozvím, žeš cokoliv vykecal svému tatínkovi, nechám tě soudit za vlastizradu.“ Naklonila se k němu blíž a zašeptala: „Odpusť. Neříkám to, protože by mě to nějak těšilo. Musíš se mít na pozoru, uši jsou všude.“ Odtáhla se od něj, pustila jeho košili. „Musíš se probudit, Keyre.“

„Cože?“ Zatvářil se nechápavě.

Chytla ho za ramena a pořádně s ním zacloumala. „Prober se, Keyre! Slyšíš? Prober se!“

Její obličej se rozpustil. Najednou se nad ním skláněla Tarya, volala jeho jméno a trásla s ním. Všechno se kolem něj rozplynulo, jako by to byl pouhý sen. Světlé zdi *Beyakesh* nahradily hrubé a temné stěny jeskyně. Keyr od sebe Taryu odstrčil a odtáhl se od ní. Zapřel se lokty o zem, aby se zvedl z té zapáchající vody, v níž se válel. Kůže ho pálila. Každý pohyb mu způsoboval nesnesitelnou agónii, jako kdyby právě prošel ohněm. Všude byla tma. U nohou mu ležely odříznuté liány a Tarya v rukou svírala dýku upředenou ze samotné noci.

„Musíme odsud vypadnout,“ vyšlo jí z hrdla. Ten hlas však nepatřil Taryi, cítil v něm něco daleko temnějšího. Něco nepřirozeného. Prastarého.

Kapitola 5

Tarya stála vedle svého otce a v ruce držela pohár nápoje, který vypadal jako rozpuštěný hvězdný prach. Kolem nich kroužily tanečnice ve volných rozevlátých kostýmech a natřásaly se do divokého rytmu, až zlaté penízky okolo jejich sukní chrastily.

Davron je úlisně sledoval, div mu z toho neupadla brada. Olízl si rty. „Nezatančíme si?“

„Ne, drahý, nemám na to náladu,“ povzdechla si. „A zavři si pusu, ať ti do ní nevletí moucha.“

Proč říkám svému otci drahý?

Do nosu ji udeřil silný závan síry doprovázený něčím sladkým. Uprostřed náměstí, nad nímž přes natažené šňůry povlávaly barevné praporky, se lidé bavili a jásali. Tančili v kruhu v tradičních *salyunkách* a popíjeli u toho *khanej*. Oslavovali den prvorozených – podzimní rovnodennost.

Je tohle moje budoucnost, když se provdám? Myslí si snovoňka, že potřebuju vidět právě tohle? Uchechtla se sama sobě. Snovoňka si nemůže nic myslet. Je to květina.

„Ještě ses ani nenapila,“ poznamenal Davron.

Tarya zdvihla průzračný pohár s tekutinou a zkoumavě si ho prohlédla. Lehce s ním zatočila, až se prach rozvířil, přivoněla si k němu a lehce si přihnula. Ústa se jí zkřivila kyselostí. „Letošní úroda se povedla,“ zalhala.

Davron jí položil ruku na paži a přitáhl si ji blíž. V duchu vyjekla, ale jinak nedala svůj úlek najevo. „Nemusíš lhát, zlato,“ zavrnil. „Poznám to, když lžeš.“

Proč mi, u všech prvorozených, říká zlato?

Rázně postavila pohár na dřevěný stolek. „Nedá se to pít,“ polkla stoupající žluč. „Minulý rok chutnal líp.“

„Minulý rok jsme měli svou vlastní úrodu. Lidé kvůli Spáleným pláním neměli kde pěstovat obilí, musel jsem zrušit svá pole. Tohle je várka dovezená z Ubývajícího ostrova.“

Mlaskla. „Mohou si říkat o našem ostrově, co chtějí, ale všichni vědí, že my děláme ten nejlepší *khanej*.“

Davron se zasmál a vtiskl jí do dlaně svůj skleněný pohár. „Mám schovanou várku z minulého roku.“

„To nemyslíš vážně?“ rozzářila se.

„Jen pij,“ pokynul jí.

„Nebude tě to mrzet?“

„Moc dobře víš, že nepiju.“

„Lháři.“

„Lhářko,“ oplatil jí to a usmál se.

Znovu si přičichla a zdráhavě si usrkla. Cítila, jak se jí na jazyku mísí všechny chutě a prolínají se v dokonalou harmonii. Nechala je doznít, až jí na jazyku ulpělo něco trpkého. *Zvláštní*, pomyslela si a mohutně si lokla, dokud na dně poháru nezbyla jen mělká louže hvězdného prachu.

Tarya *khanej* nikdy nepila a po tom, co viděla svého otce, jak se párkrát opil do bezvědomí, ani nechtěla. Avšak teď se tomu nemohla nijak bránit, její tělo si dělalo, co chtělo. Neovládala ho, připadala si v něm uvězněná – jako tichý pozorovatel přihlížející svému životu.

Z víru tance a bujarých oslav se vyřítíl vysoký štíhlý mladík, na hlavě se mu leskla koruna zlatých kadeří a jeho blankytně modré oči svítily štěstím. Mířil přímo k nim.

Keyr! Ten by mi mohl pomoci!

„Bavíš se?“ promluvila líbezně. Hlas měla však zastřený. Možná to bylo tím pitím a hlasitou hudbou.

„Jako nikdy, matko.“

Matko? Keyr mi říká matko?

Pohlédla na tekutinu, jež zbyla na dně poháru. Zpátky se na ni díval

pár cizích modrých očí. Po ramenou jí spadaly pramínky světlých vlasů a tvář měla pobledlou, jako by jí z ní někdo vysál všechnu barvu. Její rudé plné rty se rozevřely v němém zděšení.

Selyana.

Svět se s ní zatočil. Pohár jí vyklouzl z ruky a roztříštil se o zem. Sřepy se rozlétly, hvězdná tekutina se rozlila po dlažbě a vsákla se mezi kameny. Selyana zavravorala, až málem převrhla stůl s pitím. Keyr ji ale včas zachytil a podepřel, aby neupadla.

„Matko, jsi v pořádku?“

„Ano, jen mi není dobře z toho hluku, potřebuju chvilku sama pro sebe.“

Keyr ji chytl za loket. „Půjdu s tebou.“

„Ne, běž se bavit. Užij si den prvorozených.“ Jazyk měla napuchlý, že nemohla pořádně mluvit, a v uších jí pulzovala bolest, až si je musela zacpat. Nemohla ten rámus vystát. Oči jí oslepovalo zapadající slunce odrážející se od okenních tabulek.

Vypotácela se z náměstí rovnou do jedné z postranních uliček. Chytla se za břicho a ohnula se v pase. Cítila, jako by se jí něco snažilo prodrat z břicha ven – mohly za to bolestivé křeče. Někdo ji otrávil. Než jí došlo, co se děje, bylo už pozdě. Neměla kolem sebe nikoho, kdo by jí mohl poskytnout potřebnou pomoc. V tu chvíli si uvědomila, že to nepřežije. Dnes tu umře.

Ne, s tím se nemohla smířit. Měla toho ještě tolik před sebou. Chtěla vidět svoje kluky, jak dospívají a začleňují se do společnosti. Jak si vybírají své družky. Chtěla být u toho, když si je budou brát. Nemohla umřít, ještě ne.

„Proč já?“ zasténala, po růžových lících se jí koulely slzy.

Někdo vstoupil do uličky, kde se choulila, a sehnul se k ní. Zrak se jí zamlžil, a tak neviděla té osobě do tváře.

„Jste v pořádku?“

„Pomozte mi, prosím,“ žadonila, zatímco se zmítala v agónii.

Ta osoba si k ní přiklekla a nahmatala břicho, kde to Selyanu bolelo nejvíce. Selyana se kousla do jazyka. Zblízka poznala, že jde o ženu, ale rysy měla zahaleny v mlžném oparu. Žena jí podepřela hlavu a prsty jí zajela do krku. Snažila se u ní vyvolat zvracení.

Spustila tím její dávivý reflex, ale nepodařilo se jí přimět Selyanu, aby ten jed vyvrhla. Zkusila to ještě jednou. Napodruhé se už Selyana přestala vzpírat; pochopila, že se jí ta žena snaží zachránit.

Selyana stlačila břicho, jak jen to šlo, ale tušila, že je pozdě. Jed se jí dostal do krevního oběhu. Tak prudký nástup měl pouze jeden jediný jed. Polibek smrti. Jestli se nepletla, mohla se už jen modlit ke všem prvorozeným, aby to měla rychle za sebou. Polibek smrti vyvolával bolestivé křeče, které mohly trvat i několik hodin.

Sáhla za opasek a vytáhla z pochvy ostrou čepel, jež se zaleskla na posledních slunečních paprscích. Vtiskla ženě do dlaně svůj *tuznyr* – zakroucenou dýku ve tvaru srpu z tmavé oceli.

„Urychli to,“ zachřčela. Vykašlávala krev.

Žena si od ní dýku neochotně převzala, rozmáchla se a – zaváhala. V jejích pohybech se zračily strach a nejistota. „Já... nemůžu,“ řekla výmluvně.

„No tak,“ pobídla ji a přitáhla si její dlaň s *tuznyrem* blíž. „Mně už víc ublížit nemůžeš.“

„Nemůžu to udělat,“ zopakovala a odvrátila od ní pohled.

„Přikazuju ti to,“ zasípala. „Jako tvoje... ti přikazuju, abys udělala, co ti říkám, jinak se tvoje... dozví, co jsi –“ přerušil ji záchvat kašle.

To ženu očividně přimělo, aby udělala, co od ní Selyana žádala. „Mrzí mě to,“ pronesla lítostivě, hlas se jí chvěl. „Uvidíme se na druhé straně, sestro.“ Po tváři se jí skutálela slza. Pak sevřela pevně rukojeť, přiložila jí čepel ke krku a ťala. Ozval se nechutný zvuk trhání masa. Podřízla Seylaně hrdlo a pustila ji na zem.

Selyana spolkla výkřik. Hlava jí dopadla na dlažební kostky a kolem ní se rozlila krvavá kaluž. Oči se jí na poslední chvíli zaostřily. Než vydechla naposledy, zahlédla tvář ženy, jež ji osvobodila od jejího krutého osudu. Skláněla se nad ní Crezia. Dívala se na ni s úděsem ve tváři, zorničky měla hrůzou rozšířené a nevěřicně hleděla na zakrvácenou dýku, již třímala v rukou. Zaslechla mužské hlasy, které přicházely odněkud z druhého konce ulice. Crezia se za nimi ohlédla. Chvíli kmitala pohledem mezi Selyanou a těmi muži, kteří šli jejich směrem, a pak se dala na úprk. Utekla do přicházející noci dřív, než ji někdo mohl zahlédnout, jak se sklání nad mrtvolou velezvěstovy manželky.

Selyana vydržela několik vteřin, dokud slunce úplně nezapadlo. Zahlédla ještě první padající hvězdu – předzvěst celého roje. Povídalo se, že padající hvězdy jsou prvorození, kteří se v tento den oddělí od Prvotvůrce a sestoupí mezi lidi, aby jim přinesli jeho světlo. Naději na spásu.

Selyana spatřila světlo, následovala ho.

Probud' se, Taryo.

Odešla společně se sluncem, jímž vždy byla, když na sebe nenuceně poutala pozornost každého v sále. Zemřela však sama, opuštěná v postranní uličce.

Vzbud' se!

Kapitola 6

Vzbud' se!

Tarya sebou trhla, ale zjistila, že se nemůže pohnout. Něco ji svažovalo. Rukama nahmatala něco tvrdého a mazlavého, co obepínalo její hrudník. Jakmile přivykla tmě, zjistila, že se po ní dychtivě plazí obrovský šlahoun jako had, jenž se ji chystá pozřít.

Tarya se vzpouzela, snažila se vykroutit z ocelového sevření šlahounu, ale čím víc se vrtěla, tím víc se kolem ní utahoval a drtil jí kosti. Její vzdor tu oživlou liánu akorát rozdráždil.

Můžu ti pomoci, podvol se.

Leknutím jí naskočila husí kůže. Trhla sebou a další úponky se jí omotaly okolo zápěstí, čímž ji připoutaly pevně k zemi.

„Ne,“ zasípala. „Nebudu se ničemu podvolovat.“

Přiznej si to, sama to nezvládneš. Ten hlásek se jí vrýval pod kůži. Rezoval v ní, vábil ji. *Potřebuješ mě a já zase tebe. Jedna bez druhé se neobejdeme.*

„Zvládnou to... sama.“ Šlahoun ji škrtil, zatímco se jí do prstů vlilo povědomé brnění.

O tom pochybuju, zasmála se. Možná to zvládneš. Ale co Keyr? Budeš mít jeho krev na svých rukou?

„Keyr...“

Správně, je tady. V této jeskyni.

„...žije?“

Ano, zatím je naživu, ale kdo ví, na jak dlouho? Temnota kolem ní

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Diví lidé: Vlhy osudu.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.